

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA MATEMATIKO IN FIZIKO

Finančna matematika – 1. stopnja

Tim Kalan

Spodbujevalno učenje pri igranju namiznih iger

Delo diplomskega seminarja

Mentorica: prof. dr. Marjetka Knez

Ljubljana, 2021

KAZALO

1. Uvod	4
1.1. Motivacija	4
1.2. Strojno učenje	4
1.3. Struktura naloge	4
2. Spodbujevalno učenje	5
2.1. Osnovni koncepti	5
2.2. Korak spodbujevalnega učenja	7
2.3. Markovski proces odločanja	8
3. Algoritmi pri spodbujevalnem učenju	13
3.1. Dinamično programiranje - reševanje poznanih MDP-jev	14
3.2. Monte Carlo	16
3.3. Algoritem TD(0)	17
3.4. TD(λ)	19
3.5. Problem upravljanja	21
3.6. Funkcijska aproksimacija	23
4. Namizne igre	26
4.1. Nagrajevanje	26
4.2. Formalna definicija namizne igre	26
4.3. Optimalna strategija	27
4.4. Parcialni model - »po-stanja«	27
4.5. Pridobivanje iger	28
4.6. Kompleksnost iger	28
4.7. Nekatere nadgradnje	28
4.8. Primer algoritma za namizne igre	29
5. Aplikacija v praksi	29
5.1. m, n, k -igra	29
5.2. Metoda	30
5.3. Tabela agent	30
5.4. Agent s funkcijsko aproksimacijo - nevronske mreže	31
Slovar strokovnih izrazov	32
Literatura	32

Spodbujevalno učenje pri igranju namiznih iger

POVZETEK

V povzetku na kratko opišite vsebinske rezultate dela. Sem ne sodi razlaga organizacije dela – v katerem poglavju/razdelku je kaj, pač pa le opis vsebine.

Reinforcement learning in board games

ABSTRACT

Prevod zgornjega povzetka v angleščino.

Math. Subj. Class. (2010): navedite vsaj eno klasifikacijsko oznako – dostopne so na www.ams.org/mathscinet/msc/msc2010.html

Ključne besede: Spodbujevalno učenje, Markovski proces odločanja

Keywords: Reinforcement learning, Markov decision process

1. UVOD

Namizne igre ljudje igramo že od prazgodovine. Na Kitajskem je bila igra go znana kot ena izmed štirih umetnosti Kitajskega učenjaka poleg igranja inštrumenta s strunami, kaligrafije in slikanja. Spremljajo nas že zelo dolgo časa, zato je naravno, da jih želimo ljudje čim bolje igrati.

Z adventom računalnika in računalništva je bil ta problem postavljen v novi luči. Vprašanje ni bilo več samo, kako dobro lahko človek igra igro sam, temveč tudi do kakšnega nivoja lahko spravi računalnik. Izkazalo se je, da nam pri tem problemu (in mnogih drugih) zelo dobro koristi »umetna inteligenca« oz. metode strojnega učenja (SU). Eno izmed vej SU bomo predstavili v tem delu in pogledali, kako nam lahko pomaga pri igranju namiznih iger.

Ideja, da bi nek stroj igral igre, ni nova, in kompleksnosti takega stroja so se zavedali ljudje že pred obstojem računalnika. Za konec uvodnega dela morda zabeležimo še citat iz eseja ameriškega pisatelja in pesnika Edgarja Allana Poea, ki govori o mehaničnem igralcu šaha:

»Če prej omenjenemu [igralcu šaha] rečemo čisti stroj, moramo biti pripravljeni priznati, da je zunaj vseh primerjav, najbolj čudovit izum človeštva.«

1.1. Motivacija. Spodbujevalno učenje ima zelo lepo motivacijo, in sicer izhaja iz psihologije. Znana psihologa Thorndike in Skinner, sta na živalih izvajala eksperimente; postavila sta jih v neko novo situacijo, kjer je lahko žival naredila akcijo, ki je rezultirala v neki nagradi. Ko je bila žival ponovno postavljena v to situacijo, je hitreje ugotovila, katero akcijo mora storiti, da pride do nagrade.

Koncept, ki je opisan v zgornjem odstavku, se imenuje instrumentalno pogojevanje. Z njim se srečamo tudi ljudje; tako se namreč učijo otroci, odrasli ljudje pa se bolj zanesejo na logično razmišljanje. Vseeno pa je to motiviralo utemeljitelje spodbujevanega učenja.

1.2. Strojno učenje. To relativno novo raziskovalno področje se deli na tri glavne veje:

- **Nadzorovano učenje** se ukvarja s tem, kako iz nekih označenih podatkov naučimo računalnik, da prepozna različne signale (slike, govor, tekst, ...) in to znanje uporabi za razpoznavo novih, neoznačenih podatkov.
- **Nenadzorovano učenje** odstrani označevanje iz podatkov in v njih poskuša odkriti skrite vzorce.
- **Spodbujevalno učenje** se ukvarja z »učenjem iz izkušenj«.

1.3. Struktura naloge. Naloga je razdeljena na štiri glavne dele. Na začetku so predstavljeni osnovni koncepti spodbujevalnega učenja in nekateri glavni algoritmi s tega področja. Potem se osredotočimo na namizne igre in ob nekaj malega teorije iger povzamemo osnovne koncepte, na katere naletimo. V naslednjem odseku združimo znanje iz prejšnjih dveh in predstavimo, kako nam teorija iger pripomore pri spodbujevalnem učenju v tem kontekstu. Na koncu pa so predstavljeni nekateri empirični rezultati, ki sledijo iz zgoraj navedene teorije.

2. SPODBUJEVALNO UČENJE

Spodbujevalno učenje se ukvarja s t. i. učenjem iz interakcije oz. izkušenj. Čeprav se to na prvi pogled ne zdi kot računska metoda, pač pa stvar psihologije, bomo kmalu dognali, kako prevesti to idejo v računalniku razumljiv jezik.

2.1. Osnovni koncepti. V osnovi nas zanima precej preprosta stvar: kako preslikati neko opazovano situacijo v akcijo na tak način, da učenec, ki mu v spodbujevalnem učenju pravimo **agent**, maksimizira neko numerično nagrado. Pri tem ne obstaja opazovalec, ki bi agentu povedal ali pa namignil, katere akcije so dobre, to mora ugotoviti sam, s poskušanjem in napakami. V tem dejstvu se skriva bistvena razlika med spodbujevalnim učenjem in ostalimi vejami strojnega učenja.

Še ena razlika tiči v pomembnosti časa pri spodbujevalnem učenju. Pri drugih oblikah strojnega učenja se ponavadi ukvarjamo s tabelaričnimi podatki, tu pa modeliramo nek dinamičen proces, zato je naravno, da je pomemben čas. Čeprav se ga da v tem kontekstu modelirati zvezno, je za naše namene dovolj, da ga opazujemo kot diskretne točke $t \in \{1, \dots, T\}$, kjer T označuje nek končni čas (v splošnem je lahko seveda $T = \infty$).

2.1.1. Nagrada. Prvi pomemben koncept pri spodbujevanem učenju je nagrada. Kot smo že zgoraj omenili, to za nas pomeni neko numerično vrednost, kjer pozitivno število indicira »pozitivno nagrado«, negativno pa »kazen«. S pomočjo tega koncepta formaliziramo *cilj* učenja. Edini cilj agenta je maksimizacija te nagrade, pri čemer je vredno omeniti, da na nagrado agent lahko vpliva samo s svojimi akcijami (ne more recimo spremeniti načina, na katerega dobi nagrado).

Posebej pomembno je na tem mestu poudariti, da akcije nimajo nujno neposredne nagrade. Le-te lahko pridejo v poljubnem kasnejšem časovnem obdobju. To je smiselno, če gledamo z vidika namiznih iger: pri šahu ne razmišljamo samo o neposrednih akcijah, temveč razvijamo neko dolgoročno strategijo, ki nas na koncu nagradi z zmago.

Zgled 2.1 (Križci in krožci). *Pri tej znani otroški igri (in pri mnogo drugih namiznih igrah) premik v času pomeni igranje poteze enega od igralcev, zato je diskreten čas popolnoma zadosten. Nagrado modeliramo na preprost način: če zmagamo, prejmemo nagrado 1, če izgubimo pa -1 . V vseh ostalih situacijah, torej za izenačenje in po vsaki potezi, prejmemo nagrado 0.*

Zavedati se moramo tudi potencialnih omejitev oz. pomanjkljivosti takega modela nagrad in ciljev.

Hipoteza 2.2 (Hipoteza o nagradi). *Vse cilje je mogoče opisati kot maksimizacijo neke kumulativne numerične nagrade.*

Zgled 2.3 (Protiprimera hipotezi o nagradi). *Problem je, da hipoteza dovoljuje samo enodimezionalnost:*

- *Ko kupujemo hamburger, nam je pomemben okus in cena; kaj nam več pomeni?*
- *Država želi med epidemijo ohraniti življenje in gospodarstvo; v kolikšni meri naj prioritizira ti dve kategoriji?*

Na tem mestu poudarimo še, da se da tudi v takih situacijah modelirati nagrado na zgoraj opisani način in da je ta koncept vseeno dovolj splošen, da zajame zelo velik razred problemov.

2.1.2. *Okolje*. Okolje predstavlja del našega sistema, na katerega agent nima nobene vpliva. Funkcija okolja je, da agentu pokaže **stanje** (angl. *state*) in mu da nagrado glede na **akcijo**, ki jo prejme od njega. Če se ponovno osredotočimo na namizne igre, bi lahko rekli, da je okolje igralna plošča *in* nasprotnik - tudi nanj namreč nimamo vpliva. Okolje nam služi tudi kot sodnik akcij oz. stanj. V kontekstu programa za igranje iger torej okolje izbira nasprotnikove akcije, odloča katero stanje pomeni zmago in dodeljuje nagrade.

Zgled 2.4 (Križci in krožci). *Okolje za nas pomeni 3×3 igralno polje **in** našega nasprotnika - to je torej človek ali nek algoritem.*

2.1.3. *Agent*. Kot smo že omenili zgoraj, je agent naš učenec. Njegov cilj je torej maksimizacija numerične nagrade, to težnjo pa dosega s pomočjo **strategije** (angl. *policy*), ki mu pove, katero akcijo naj izbere v določenem stanju. Za ocenjevanje stanja si pomaga z **vrednostno funkcijo** (angl. *value function*). Kot ime implicira, je to funkcija, ki določa vrednosti stanjem (in akcijam).

Nagrada nam pove takojšnjo vrednost stanja, vrednostna funkcija pa to vrednost gleda na dolgi rok. Je izpeljanka nagrade, a veliko bolj primerna za maksimizacijo kot nagrada sama, saj upošteva, da so tudi stanja, ki ne prinesejo takojšnje nagrade lahko veliko vredna (na tem mestu se ponovno spomnimo šaha in grajenja strategije, ki nagrado prinese šele ob koncu igre).

Poleg tega je v splošnem lažje učenje prek vrednostnih funkcij kot prek strategij neposredno, saj je ponavlja stanj mnogokrat manj kot možnih strategij agenta.

Zapišimo zgoraj opisane pojme bolj formalno:

Definicija 2.5. Naj \mathcal{S} označuje množico vseh stanj, \mathcal{A} pa množico vseh akcij. Naj R_t, S_t, A_t zaporedoma označujejo nagrado, stanje in akcijo ob času t . Definiramo naslednje pojme:

- Agentova **strategija** (angl. *policy*) je preslikava, ki agentu pove, katero akcijo naj izbere v katerem stanju. Strategije delimo v dve skupini:
 - **Deterministična strategija** je preslikava $\pi : \mathcal{S} \rightarrow \mathcal{A}$, ki za vsako stanje pove, katero akcijo agent v njem izbere

$$a = \pi(s).$$

- **Stohastična strategija** je preslikava $\pi : \mathcal{A} \times \mathcal{S} \rightarrow [0, 1]$ ki za vsako stanje pove verjetnost, da se igra določena akcija. To označimo

$$\pi(a|s) = P(A_t = a \mid S_t = s).$$

Seveda lahko vsako deterministično strategijo predstavimo kot stohastično, kjer je verjetnost akcije a 1, verjetnosti ostalih akcij pa so enake 0.

- Naj bodo R_{t+1}, \dots, R_T nagrade, ji jih bomo prejeli od trenutka t do končnega časa T . **Povračilo** (angl. *return*) G_t v splošnem definiramo za $T = \infty$,

$$G_t = R_{t+1} + \gamma R_{t+2} + \dots = \sum_{k=0}^{\infty} \gamma^k R_{t+k+1},$$

kjer je $\gamma \in [0, 1]$ **diskontni faktor**. Predstavlja dejstvo, da imamo raje nagrade, ki bodo prišle prej. Formalno gledano, je cilj učenja maksimizacija pričakovanega povračila.

- Naj bo π dana strategija agenta. **Vrednostna funkcija stanja** (angl. *state-value function*) glede na strategijo π je pogojno matematično upanje glede na stanje

$$v_{\pi}(s) = E[G_t \mid S_t = s].$$

Predstavlja torej pričakovani izplen, če se vedemo skladno s strategijo π .

- Naj bo π še vedno dana strategija agenta. **Vrednostna funkcija akcije** (tudi stanja-akcije) (angl. *action-value function*) glede na strategijo π je definirana kot

$$q_{\pi}(s, a) = E[G_t \mid S_t = s, A_t = a].$$

Pove nam pričakovani izplen, če ob času t naredimo akcijo a , nato pa se vedemo skladno s strategijo π .

Zgled 2.6 (Križci in krožci). Agent je v tem primeru računalniški program, ki prejme igralno ploščo, nasprotnikove poteze in nagrade, nato pa prek poskušanja in učenja vrne optimalno strategijo, t.j. za vsako stanje najboljšo možno akcijo.

Deterministična strategija bi pomenila preslikavo, ki prejme reprezentacijo igralne plošče in vrne točno določeno potezo glede na to ploščo. Stohastična strategija pa pomeni preslikavo, ki sprejme isto stvar, a vrne neko verjetnostno porazdelitev med vsemi legalnimi potezami, ki jih ima agent (legalnost poteze je določena s strani okolja oz. pravil igre).

2.1.4. Model. Model je nenujen del našega sistema. Predstavlja znanje, ki ga ima agent o svojem okolju. Če imamo model, da lahko uporabimo, ga napovemo, kako se bo vedlo okolje in s tem premaknemo agentovo učenje iz čistih poskusov in napak na *načrtovanje* (angl. *planning*). Model je torej poleg strategije in vrednostne funkcije še tretja komponenta agenta. Na podlagi modela lahko agent »preračuna« smiselnost svojih akcij, brez da bi dejansko karkoli storil.

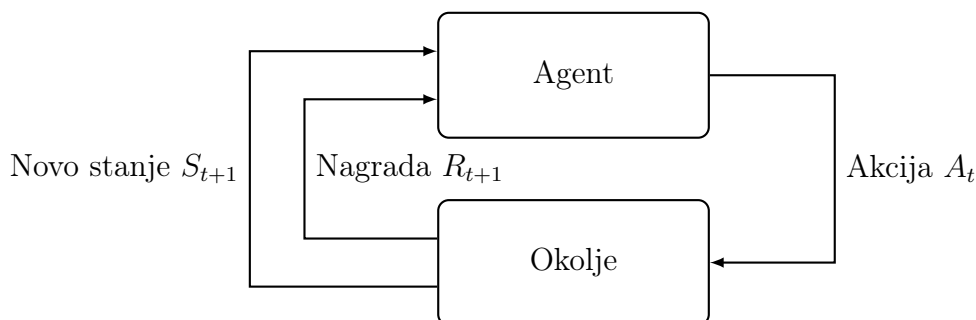
Prisotnost modela je glavna ločnica med dvema velikima, a zelo različnima vejama spodbujevalnega učenja. Če modela ni, govorimo o spodbujevalnem učenju brez modela (angl. *model-free reinforcement learning*), v nasprotnem primeru pa govorimo o učenju z modelom (angl. *model-based reinforcement learning*). Narava namiznih iger za dva igralca, kakeršne obravnavamo tu je, da lahko predvidimo v kakšno stanje nas prinese naša akcija, zato načeloma imamo omejen model okolja.

2.2. Korak spodbujevalnega učenja. Spodbujevalno učenje se pogosto ukvarja s procesi, ki naravno razpadejo v t. i. **epizode**. Tak proces so recimo namizne igre, kjer so epizode precej naravno posamezne igre. Če bi probavali robota naučiti hoje, bi lahko za epizode vzeli neko časovno okno ali pa morda hojo do prvega padca. Ni pa nujno, da je delitev tako naravna (ali pa sploh možna oz. smiselna). Za namene te diplomske naloge lahko privzamemo, da delitev na epizode obstaja.

Ideja učenja je, da agenta spustimo v okolje in mu dovolimo, da doživi (igra) mnogo epizod. Nato na nek način (s pomočjo spodbujevalnega učenja) ob nekih določenih časih (npr. po koncu posamezne epizode) posodobi svojo strategijo (in/ali vrednostno funkcijo).

Dejanski korak (npr. poteza enega od igralcev v namizni igri) v epizodi pa formalno gledano opredelimo na naslednji način.

- Agent naredi akcijo A_t ob prejetem stanju S_t in prejme nagrado R_t .
- Okolje prejme akcijo A_t , posreduje agentu stanje S_{t+1} in nagrado R_{t+1} .

SLIKA 1. Zanka spodbujevalnega učenja

2.2.1. Raziskovanje in izkoriščanje. Eden izmed glavnih problemov, s katerim se srečamo pri spodbujevalnem učenju, je problem raziskovanja in izkoriščanja. Ko se agent uči, začne dojemati, katere akcije ali pa kombinacije akcij mu pripeljejo nagrado. Ko to ugotovi, seveda lahko začne te akcije *izkoriščati* in prejemati vso nagrado, ki akcijam pripada. Pri tem pa naletimo na problem. Agent lahko izkorišča te akcije in nikoli ne ugotovi, da neka druga akcija prinese še višjo nagrado; tega ne izve, ker ne *raziskuje*. Če pa samo raziskuje, pa nikoli ne izkoristi potencialnih nagrad, ki jih sreča, torej se ničesar ne nauči.

Uravnoteženje raziskovanja in izkoriščanja je pomemben problem, a se izkaže, da ima dokaj enostavno rešitev (ki deluje dovolj dobro). Spoznali jo bomo v nadaljevanju.

Zgled 2.7 (Raziskovanje v namiznih igrah). *Pri namiznih igrah agent lahko odkrije strategijo, ki premaga določenega nasprotnika. To strategijo lahko potem izrablja in nasprotnika vedno premaga, ko pa naleti na drugega nasprotnika se lahko izkaže, da je bila strategija učinkovita samo proti prvemu - naša strategija ni bila optimalna. Zato je pomembno, da tudi ob odkritju dobre strategije agent še vedno raziskuje prostor strategij, to najenostavneje dosežemo tako, da agenta prisilimo, da občasno igra naključne poteze.*

Morda se nekaterim bralcem zdi, da smo zaenkrat preveč »mahali z rokami«. To je zato, ker želimo, da se do te točke razvije intuicija o predstavljenih pojmi. V nadaljevanju bomo do sedaj opisane stvari bolj formalizirali.

2.3. Markovski proces odločanja. Spomnimo se najprej procesa spodbujevalnega učenja in ga poskusimo opisati bolj formalno: imamo zaporedje časovnih korakov $t = 0, 1, 2, \dots$, ob katerih med sabo interaktirata agent in okolje. Ob koraku t agent prejme od okolja stanje (oz. reprezentacijo stanja) $S_t \in \mathcal{S}$, kjer \mathcal{S} označuje množico vseh stanj. Na podlagi stanja in strategije, ki jo ima, izbere akcijo $A_t \in \mathcal{A}(S_t)$, kjer $\mathcal{A}(S_t)$ predstavlja množico akcij, ki jih ima agent na voljo v stanju S_t . Rezultat te akcije je nagrada $R_{t+1} \in \mathcal{R}$, kjer \mathcal{R} označuje množico vseh nagrad, in novo stanje S_{t+1} .

Čeprav se da vse opisane koncepte posplošiti na števne in celo neštene množice stanj in akcij, se bomo mi omejili na končne množice. To je pri namiznih igrah dovolj.

2.3.1. *Markovska veriga*. Dogajanje pri spodbujevalnem učenju lahko v grobem opišemo z zaporedjem slučajnih spremenljivk S_0, S_1, \dots v diskretnem času, to je, s slučajnim procesom stanj $(S_t)_{t=0}^T$. Zato je pomembno, da si natančno pogledamo nekaj lastnosti, ki jih lahko pričakujemo.

Definicija 2.8 (Markovska veriga). Slučajni proces $(S_t)_{t=0}^T$ na končnem verjetnostnem prostoru (Ω, \mathcal{F}, P) je **Markovska veriga** oz. **Markovski proces** (angl. *Markov chain*), če zanj velja Markovska lastnost

$$P(S_{t+1} = s_{t+1} \mid S_t = s_t, \dots, S_0 = s_0) = P(S_{t+1} = s_{t+1} \mid S_t = s_t).$$

Na kratko to *prehodno verjetnost* označimo $p_{ss'} := P(S_{t+1} = s' \mid S_t = s)$. Opazimo, da lahko te verjetnosti zložimo v matriko $\mathcal{P} := [p_{ss'}]_{s, s' \in \mathcal{S}}$, ki ji pravimo *prehodna matrika*.

Zdaj Markovsko verigo predstavimo še na alternativni način: kot dvojico $(\mathcal{S}, \mathcal{P})$, kjer je \mathcal{P} zgoraj definirana prehodna matrika, \mathcal{S} pa množica vseh stanj.

Markovska lastnost pomeni, da je prihodnost neodvisna od preteklosti, če poznamo sedanost. Spodbujevalno učenje se ukvarja predvsem s problemi, kjer to dejstvo drži. Tudi pri našem ciljnem problemu to načeloma velja: če pogledamo igralno ploščo na katerikoli točki, pogosto izvemo enako o trenutnem stanju, kot če bi opazovali igro od začetka.

2.3.2. *Markovski proces nagrajevanja*. Podoben koncept, ki se malo bolj približa dejanski situaciji v spodbujevalnem učenju, je *Markovski proces nagrajevanja*. Kot že ime morda namigne, je precej podoben Markovski verigi, le da v njem nastopajo *nagrade*.

Definicija 2.9 (Markovski proces nagrajevanja). Pričakovani nagradi glede na stanje s pravimo **nagradna funkcija** (angl. *reward function*) in jo označimo

$$\mathcal{R}_s = E[R_{t+1} \mid S_t = s].$$

Naboru $(\mathcal{S}, \mathcal{P}, \mathcal{R}, \gamma)$, za katerega velja

- \mathcal{S} je (končna) množica stanj,
- \mathcal{P} je prehodna matrika $\mathcal{P}_{ss'} = P(S_{t+1} = s' \mid S_t = s)$,
- \mathcal{R} je *nagradna funkcija* $\mathcal{R}_s = E[R_{t+1} \mid S_t = s]$,
- $\gamma \in [0, 1]$ je *diskontni faktor*,

pravimo **Markovski proces nagrajevanja** (angl. *Markov reward process*).

Od navadne Markovske verige se torej razlikuje samo v prisotnosti nagrad ob vsakem koraku. Če te nagrade postavimo na $R_t = 0$ za vsak t , dobimo navadno Markovsko verigo. Pomembna razlika je še prisotnost diskontnega faktorja γ . Če velja $\gamma < 1$, potem procesu pravimo *diskontirani Markovski proces nagrajevanja*.

Diskontiranje je motivirano iz različnih vidikov: po eni strani nam pomaga, da se v primeru cikličnih procesov izognemo neomejenim povračilom. Poleg tega pa je diskontiranje v mnogo pogledih naraven način za opis situacije: pogosto imamo raje nagrade, ki pridejo prej. Primer tega poznamo recimo iz ekonomije; denar, ki ga dobimo kasneje nam pomeni manj, kot tisti, ki ga dobimo takoj.

Še vedno pa tovrsten proces ne opiše situacije, v kateri se znajdemo pri spodbujevalnem učenju, saj ne vsebuje koncepta akcij. Je pa že dovolj »globok«, da v njem lahko definiramo vrednostno funkcijo $v(s) = E[G_t \mid S_t = s]$, ki je v tem primeru neodvisna od strategije π , saj strategija v tem modelu nima pomena.

Za vrednostno funkcijo lahko izpeljemo rekurzivno enačbo, s pomočjo katere lahko »rešimo« Markovski proces nagrajevanja. S tem mislimo, da vsakemu stanju dodelimo pravo vrednost. To je vrednost, ki jo stanju določata nagrada in nagradna funkcija.

$$\begin{aligned}
v(s) &= E[G_t \mid S_t = s] \\
&= E\left[\sum_{k=0}^{\infty} \gamma^k R_{t+k+1} \mid S_t = s\right] \\
&= E\left[R_{t+1} + \sum_{k=1}^{\infty} \gamma^k R_{t+k+1} \mid S_t = s\right] \\
&= E\left[R_{t+1} + \gamma \left(\sum_{k=1}^{\infty} \gamma^{k-1} R_{t+k+1}\right) \mid S_t = s\right] \\
&= E[R_{t+1} + \gamma G_{t+1} \mid S_t = s] \\
&= E[R_{t+1} + \gamma v(S_{t+1}) \mid S_t = s].
\end{aligned}$$

Dobili smo torej

$$v(s) = E[R_{t+1} + \gamma v(S_{t+1}) \mid S_t = s]$$

oziroma

$$(1) \quad v(s) = \mathcal{R}_s + \gamma \sum_{s' \in \mathcal{S}} \mathcal{P}_{ss'} v(s'),$$

kjer smo upoštevali aditivnost in idempotentnost pogojnega matematičnega upanja. Enačba (1) je **Bellmanova enačba za Markovske procese nagrajevanja**.

Ker se ukvarjamo s primerom, ko je stanj končno mnogo, recimo n , jih lahko brez škode za splošnost označimo kar $1, \dots, n$. Potem lahko Bellmanovo enačbo prepisemo v matrični obliki

$$\begin{bmatrix} v(1) \\ \vdots \\ v(n) \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} \mathcal{R}_1 \\ \vdots \\ \mathcal{R}_n \end{bmatrix} + \gamma \begin{bmatrix} \mathcal{P}_{11} & \dots & \mathcal{P}_{1n} \\ & \ddots & \\ \mathcal{P}_{n1} & \dots & \mathcal{P}_{nn} \end{bmatrix} \begin{bmatrix} v(1) \\ \vdots \\ v(n) \end{bmatrix}$$

ali krajše

$$v = \mathcal{R} + \gamma \mathcal{P}v.$$

Opazimo, da je to *linear*na enačba, ki jo lahko eksplicitno rešimo:

$$\begin{aligned}
v &= \mathcal{R} + \gamma \mathcal{P}v \\
(I - \gamma \mathcal{P})v &= \mathcal{R} \\
v &= (I - \gamma \mathcal{P})^{-1} \mathcal{R}.
\end{aligned}$$

Ta rešitev predpostavlja obrnljivost matrike $(I - \gamma \mathcal{P})$ in računanje njenega inverza, kar zahteva $O(n^3)$ operacij, zato je smiselna samo za majhne procese. Za večje obstajajo iterativni algoritmi in metode, nekatere izmed njih bomo spoznali v naslednjem odseku.

TA DEL LAHKO MATEMATIZIRAŠ - ENOLIČNOST REŠITEV

2.3.3. *Markovski proces odločanja*. Kot ime že nakazuje, **Markovski proces odločanja** (angl. *Markov decision process (MDP)*) razširja koncept procesa nagrajevanja z dodatkom odločanja - akcij. S tem dodatkom imamo v popolnosti opisan problem spodbujevalnega učenja: proučujemo torej nek proces, kjer ima agent možnost odločanja, izid pa je vsaj delno slučajen in odvisen od okolja.

Opomba 2.10. Ker v Markovskem procesu odločanja nastopajo (in imajo poglavito) vloge akcije, seveda pomembno vplivajo na nagradno funkcijo in prehodno matriko, zato moramo ta koncepta ustrezno prilagoditi:

$$\begin{aligned}\mathcal{R}_s^a &= E[R_{t+1} \mid S_t = s, A_t = a], \\ \mathcal{P}_{ss'}^a &= P(S_{t+1} = s' \mid S_t = s, A_t = a)\end{aligned}$$

Definicija 2.11 (Markovski proces odločanja). Naboru $(\mathcal{S}, \mathcal{A}, \mathcal{P}, \mathcal{R}, \gamma)$, za katerega velja

- \mathcal{S} je (končna) množica stanj,
- \mathcal{A} je (končna) množica akcij,
- \mathcal{P} je prehodna matrika $\mathcal{P}_{ss'}^a = P(S_{t+1} = s' \mid S_t = s, A_t = a)$,
- \mathcal{R} je *nagradna funkcija* $\mathcal{R}_s^a = E[R_{t+1} \mid S_t = s, A_t = a]$,
- $\gamma \in [0, 1]$ je *diskontni faktor*,

pravimo **Markovski proces odločanja** (angl. *Markov decision process*).

V kontekstu MDP-jev lahko sedaj formalno definiramo strategijo agenta π , ki je zahvaljujoč Markovski lastnosti odvisna od enega (trenutnega) stanja in ne od celotne zgodovine procesa. Definiramo tudi vrednostno funkcijo stanja $v_\pi(s)$ in vrednostno funkcijo akcije $q_\pi(s, a)$. Njihove definicije se ne spremenijo, so pa sedaj formalno vmeščene v model.

Opazimo, da je v MDP-ju pri fiksni strategiji π zaporedje oz. proces stanj S_1, S_2, \dots Markovska veriga $(\mathcal{S}, \mathcal{P}^\pi)$. Če v zaporedje stanj pomešamo še nagrade, torej $S_1, R_2, S_2, R_3, \dots$, dobimo Markovski proces nagrajevanja $(\mathcal{S}, \mathcal{P}^\pi, \mathcal{R}^\pi, \gamma)$, kjer smo označili

$$\begin{aligned}\mathcal{P}^\pi &= \sum_{a \in \mathcal{A}} \pi(a|s) \mathcal{P}_{ss'}^a \\ \mathcal{R}^\pi &= \sum_{a \in \mathcal{A}} \pi(a|s) \mathcal{R}_s^a.\end{aligned}$$

Opomba 2.12. Morda je nekatere bralce zbudilo, da v zaporedju stanj in nagrad S_1 ne sledi R_1 , temveč R_2 . Za tako notacijo smo se odločili, da poudarimo, da okolje agentu sočasno poda stanje S_2 in nagrado R_2 , glede na stanje S_1 pa se agent odloča o akciji A_1 .

MDP-ji so splošna orodja za obravnavo stohastičnih procesov, ki vključujejo odločitve v diskretnem času. Njihov utemeljitelj je Richard Bellman, ki je znan predvsem po izumu dinamičnega programiranja, zato morda ni presenetljivo, da nam prav dinamično programiranje poda osnovo za njihovo reševanje. Kot pri procesih nagrajevanja, lahko tudi tu izpeljemo Bellmanovo enačbo. Na popolnoma enak način kot pri procesih nagrajevanja lahko izpeljemo rekurzivni

$$\begin{aligned}v_\pi(s) &= E[R_{t+1} + \gamma v_\pi(S_{t+1}) \mid S_t = s], \\ q_\pi(s, a) &= E[R_{t+1} + \gamma q_\pi(S_{t+1}, A_{t+1}) \mid S_t = s, A_t = a].\end{aligned}$$

Opazimo, da v_π in q_π povezujeta zvezi

$$\begin{aligned} v_\pi(s) &= \sum_{a \in \mathcal{A}} \pi(a|s) q_\pi(s, a), \\ q_\pi(s, a) &= \mathcal{R}_s^a + \gamma \sum_{s' \in \mathcal{S}} \mathcal{P}_{ss'}^a v_\pi(s'). \end{aligned}$$

Smiselno se zdi, da bi se vsota $q_\pi(s, a)$ po akcijah, uteženo z ustreznimi verjetnostmi izbire posamezne akcije v stanju s $\pi(a|s)$ seštela v $v_\pi(s)$ in tudi res je tako, saj

$$v_\pi(s) = \mathbb{E}[G_t \mid S_t = s]$$

Če zvezi združimo, dobimo

$$(2) \quad v_\pi(s) = \sum_{a \in \mathcal{A}} \pi(a|s) \left[\mathcal{R}_s^a + \gamma \sum_{s' \in \mathcal{S}} \mathcal{P}_{ss'}^a v_\pi(s') \right],$$

$$(3) \quad q_\pi(s, a) = \mathcal{R}_s^a + \gamma \sum_{s' \in \mathcal{S}} \mathcal{P}_{ss'}^a \left[\sum_{a' \in \mathcal{A}} \pi(a'|s') q_\pi(s', a') \right].$$

Enačbo (2) imenujemo **Bellmanova enačba pričakovanja** (angl. *Bellman expectation equation*), ki ima ponovno matrično obliko in eksplicitno (ENOLIČNO - ZAKAJ, TU DODATNA RAZLAGA) rešitev:

$$\begin{aligned} v_\pi &= \mathcal{R}^\pi + \gamma \mathcal{P}^\pi v_\pi \\ v_\pi &= (I - \gamma \mathcal{P}^\pi)^{-1} \mathcal{R}^\pi \end{aligned}$$

Ta enačba je sicer pomembna, a določi samo prave vrednosti glede na neko strategijo. Nas pa zanima »rešitev« MDP-ja. To pomeni, da želimo najti strategijo, ki nam bo prinesla največjo nagrado.

2.3.4. Optimalne vrednostne funkcije.

Definicija 2.13.

- **Optimalna vrednostna funkcija stanja** (angl. *optimal state-value function*) $v_*(s)$ je vrednostna funkcija za strategijo, ki vrne največje vrednosti

$$v_*(s) = \max_{\pi} v_\pi(s).$$

- **Optimalna vrednostna funkcija akcije** (angl. *optimal action-value function*) $q_*(s, a)$ je analog optimalni vrednostni funkciji stanja

$$q_*(s, a) = \max_{\pi} q_\pi(s, a).$$

- Na množici vseh možnih strategij Π definiramo delno urejenost na naslednji način:

$$\pi \geq \pi', \text{ če } v_\pi(s) \geq v_{\pi'}(s) \forall s.$$

Če za strategiji velja kot zgoraj, pravimo, da je π *boljša ali enaka* kot π' .

- **Optimalna strategija** je strategija π_* , ki je boljša ali enaka od vseh ostalih strategij $\pi \in \Pi$.

Sedaj lahko uporabimo naslenji izrek.

Izrek 2.14. Za vsak Markovski proces odločanja velja:

- Obstaja optimalna strategija π_* , ki je boljša ali enaka kot vse ostale strategije; $\pi_* \geq \pi \ \forall \pi \in \Pi$.
- Vedno obstaja deterministična optimalna strategija $\pi : \mathcal{S} \rightarrow \mathcal{A}$.
- Vse optimalne strategije določajo enako optimalno vrednostno funkcijo stanja in optimalno vrednostno funkcijo akcije;

$$\begin{aligned} v_{\pi_*}(s) &= v_*(s) \\ q_{\pi_*}(s, a) &= q_*(s, a). \end{aligned}$$

OPOMBA: SKLIC NA DOKAZ

Izrek nam pove, da če poznamo $q_*(s, a)$, poznamo tudi optimalno deterministično strategijo, ki jo dobimo kot $\pi_*(a|s) = \mathbb{1}(a = \arg \max_{a \in \mathcal{A}} q_*(s, a))$.

Podobno kot za poljubne vrednostne funkcije, lahko tudi za optimalne vrednostne funkcije izpeljemo Bellmanovo enačbo, ki jo sedaj imenujemo **Bellmanova enačba optimalnosti** (angl. *Bellman optimality equation*). Sprva opazimo, da q_* in v_* povezujeta enaki zvezi kot q_π in v_π :

$$\begin{aligned} v_*(s) &= \max_a q_*(s, a), \\ q_*(s, a) &= \mathcal{R}_s^a + \gamma \sum_{s' \in \mathcal{S}} \mathcal{P}_{ss'}^a v_*(s'). \end{aligned}$$

Ti zvezi nato vstavimo eno v drugo, in dobimo enačbi:

$$(4) \quad v_*(s) = \max_a \mathcal{R}_s^a + \gamma \sum_{s' \in \mathcal{S}} \mathcal{P}_{ss'}^a v_*(s'),$$

$$(5) \quad q_*(s, a) = \mathcal{R}_s^a + \gamma \sum_{s' \in \mathcal{S}} \mathcal{P}_{ss'}^a \max_{a'} q_*(s', a').$$

Opazimo, da sta enačbi tokrat nelinearni, kar močno oteži direktno reševanje. Na srečo pa tudi v tem primeru pridejo prav metode iz naslednjega odseka.

MALO BOLJ NATANČNO O TEM KAKO DO OPT STRAT IZ FUNKCIJE, DOKAZI, IZPELJAVE, ...

3. ALGORITMI PRI SPODBUJEVALNEM UČENJU

Algoritmov za reševanje MDP-jev je precej. Mi se bomo omejili predvsem na algoritme, ki se učijo prek vrednostne funkcije in izhajajo iz dinamičnega programiranja, a naj na tem mestu omenimo, da obstajajo tudi algoritmi, ki posodablajo strategijo neposredno (MOGOČE KAKŠEN REFERENCE ALI PA KEJ).

Izjemnega pomena pri reševanju je dejstvo, ali je znana matrika \mathcal{P} in nagradna funkcija \mathcal{R}_s^a . Izkaže se, da je večina problemov takih, da ti dve stvari nista znani. Eden izmed takih problemov je tudi igranje namiznih iger – ne poznamo strategije našega nasprotnika, zato ne poznamo verjetnosti prehodov med stanji.

Poleg tega naj na tem mestu omenimo, da reševanju celotnega problema spodbujevalnega učenja pravimo **načrtovanje** (angl. *planning*), le-ta pa se deli na dve stopnji:

- **Napovedovanje** - pri tem podproblemu podamo nek MDP in strategijo, algoritem nam vrne vrednostno funkcijo stanja (glede na strategijo).
- **Upravljanje** - to je bolj poln problem: podan je MDP, algoritem pa nam vrne optimalno vrednostno funkcijo in pripadajočo optimalno strategijo.

3.1. Dinamično programiranje - reševanje poznanih MDP-jev. Dinamično programiranje je optimizacijska metoda, ki deluje na principu deljenja velikega problema na manjše prekrivajoče podprobleme. V jedru reševanja je **Bellmanova enačba**, ki opisuje odnos med vrednostmi podproblemov in vrednostjo glavnega problema. Ker je idejo dinamičnega programiranja (DP) in MDP-jev dobil Bellman ob istem času, je naravno, da je DP metoda, ki je prilagojena prav situaciji v MDP-ju.

Problem mora v splošnem zadoščati dvema lastnostima, da je zanj primerno reševanje z dinamičnim programiranjem. Prvi pravimo **lastnost optimalne podstrukture**, ki pravi, da lahko problem razstavimo na podprobleme in rešitve podproblemov lahko potem sestavimo nazaj v rešitev celotnega problema. Druga pomembna lastnost pa so **prekrivajoči podproblemi**, ki implicira, da lahko že poznane rešitve podproblemov večkrat uporabimo.

Opazimo, da obe lastnosti veljata za MDP-je; Bellmanova enačba, nam razdeli problem na podprobleme, vrednostna funkcija pa hrani in ponovno uporablja rešitve. Lastnosti veljata tudi za Markovske procese nagrajevanja, zato lahko metode, ki jih bomo spoznali, uporabimo za reševanje tovrstnih procesov. Nam je seveda v interesu reševati MDP-je, zato se bomo posvetili temu.

(MORDA BOLJ FORMALNO O BELLMANOVH ENAČBAH - NI TREBA?)

3.1.1. Iterativno ocenjevanje strategije. Algoritem deluje na MDP-ju, katerega prehodna matrika je znan podatek. Poleg tega potrebuje tudi fiksno strategijo π . Algoritem torej rešuje zgorlj parcialni problem, to je problem napovedovanja. V ozadju je glavna ideja Bellmanova enačba pričakovanja, z njo na vsakem koraku posodobimo $v_k(s)$ v $v_{k+1}(s)$ s pomočjo $v(s')$, kjer je s' naslednje stanje od s . Enačba iteracije se potem glasi

$$v_{k+1}(s) = \sum_{a \in \mathcal{A}} \pi(a|s) \left[\mathcal{R}_s^a + \gamma \sum_{s' \in \mathcal{S}} \mathcal{P}_{ss'}^a v_k(s') \right] \text{ ali na kratko } \\ v_{k+1} = \mathcal{R}^\pi + \gamma \mathcal{P}^\pi v_k.$$

Izrek 3.1. *Iterativno ocenjevanje strategije konvergira proti vrednostni funkciji, ki jo določa strategija π .*

Izrek bomo dokazali samo v primeru končnih MDP-jev, to pomeni, da je prostor stanj \mathcal{S} končen, torej $|\mathcal{S}| < \infty$. V tem primeru je prostor vrednostnih funkcij \mathcal{V} vektorski prostor. Vsaka točka v njem korespondira z eno vrednostno funkcijo $v(s)$.

Definicija 3.2 (Neskončna norma za vrednostne funkcije). Je norma, ki meri »razdaljo« med vrednostnima funkcijama v in u . Izračunamo jo kot največjo razliko med vrednostmi stanj oz.

$$\|v - u\|_\infty = \max_{s \in \mathcal{S}} |v(s) - u(s)|.$$

Dokaz izreka 3.1. Pokazali bomo, da iz iteracije lahko pridobimo skržitev, iz Banachovega izreka o fiksni točki potem sledi naš rezultat. Definiramo **Bellmanov operator pričakovanja** kot

$$T_\pi(v) = \mathcal{R}_\pi + \gamma \mathcal{P}_\pi v.$$

Naj bosta u in v vrednostni funkciji. Potem je zgornji operator skrčitev glede na neskončno normo:

$$\begin{aligned} \|T_\pi(v) - T_\pi(u)\|_\infty &= \|\mathcal{R}_\pi + \gamma\mathcal{P}_\pi v - \mathcal{R}_\pi + \gamma\mathcal{P}_\pi u\|_\infty \\ &= \|\gamma\mathcal{P}_\pi(v - u)\|_\infty \\ &\leq \|\gamma\mathcal{P}_\pi\|_\infty \|v - u\|_\infty \\ &\leq \gamma \|v - u\|_\infty, \end{aligned}$$

kjer smo upoštevali, da velja $\|\mathcal{P}_\pi\|_\infty \leq 1$, saj so elementi \mathcal{P}_π verjetnosti. Po Bellmanovi enačbi pričakovanja je v_π fiksna točka za T_π , rezultat nato sledi iz Banachovega izreka. \square

S tem procesom tako res dobimo vrednostno funkcijo, ki jo določa strategija, a strategija je statična; to reši problem napovedovanja.

Da rešimo problem upravljanja, uporabimo enostavno idejo: strategijo izboljšamo **požrešno**. To pomeni, da izberemo tako akcijo, ki nas pripelje v stanje s , ki je dosegljivo in ima največjo vrednost $v_\pi(s)$. Na vsakem koraku torej izberemo največjo vrednost ne glede na vse, od tu pride ime *požrešno*.

3.1.2. Iteracija strategije. Algoritem, ki ga dobimo s tem, da združimo iterativno ocenjevanje strategije in požrešno izboljšavo strategije, imenujemo iteracija strategije (angl. *policy iteration*). S tem algoritmom lahko sedaj rešimo problem upravljanja in s tem celoten problem poznane MDP-ja. V praksi to pomeni, da začnemo z naključno strategijo, jo iterativno ocenimo, nato na podlagi rezultata požrešno izboljšamo strategijo in ta dva koraka ponavljamo.

Izrek 3.3. *Iteracija strategije vedno konvergira k optimalni strategiji π_* .*

Dokaz. Ukvarjali se bomo samo z determinističnimi strategijami, saj so zaradi požrešne izbire strategije le-te vedno deterministične, razen začetne. Ker je izbira začetne strategije za trditev nepomembna, lahko izberemo neko naključno deterministično strategijo $a = \pi(s)$.

Požrešno vedenje zdaj za nas pomeni, da vzamemo $\pi'(s) = \arg \max_{a \in \mathcal{A}} q_\pi(s, a)$. To očitno izboljša vrednost za vsako stanje

$$q_\pi(s, \pi'(s)) = \max_{a \in \mathcal{A}} q_\pi(s, a) \geq q_\pi(s, \pi(s)) = v_\pi(s).$$

Posledično izboljša tudi vrednostno funkcijo:

$$\begin{aligned} v_\pi(s) &\leq q_\pi(s, \pi'(s)) = \mathbb{E}_{\pi'}[R_{t+1} + \gamma v_\pi(S_{t+1}) \mid S_t = s] \\ &\leq \mathbb{E}_{\pi'}[R_{t+1} + \gamma q_\pi(S_{t+1}, \pi'(S_{t+1})) \mid S_t = s] \\ &\leq \mathbb{E}_{\pi'}[R_{t+1} + \gamma R_{t+2} + \gamma^2 q_\pi(S_{t+2}, \pi'(S_{t+2})) \mid S_t = s] \\ &\leq \mathbb{E}_{\pi'}[R_{t+1} + \gamma R_{t+2} + \dots \mid S_t = s] = v_{\pi'}(s). \end{aligned}$$

Če vrednost preneha rasti, dobimo

$$q_\pi(s, \pi'(s)) = \max_{a \in \mathcal{A}} q_\pi(s, a) = q_\pi(s, \pi(s)) = v_\pi(s).$$

To se zgodi, saj zaradi končnih nagrad tudi vrednostne funkcije zavzemajo končne vrednosti. Potem opazimo, da je zaradi $v_\pi(s) = \max_{a \in \mathcal{A}} q_\pi(s, a)$ zadoščeno Bellmanovi enačbi optimalnosti in zato po izreku 2.14 velja $v_\pi(s) = v_*(s) \forall s \in \mathcal{S}$, torej je π optimalna strategija. \square

3.1.3. *Iteracija vrednosti.* K problemu lahko pristopimo tudi neposredno prek Bellmanove enačbe optimalnosti in se s tem izognemo neposredni uporabi strategije, vseeno pa rešimo problem upravljanja. Ideja je podobna kot pri iterativnem ocenjevanju strategije, le da imamo drugačno enačbo za iteracijo:

$$v_{k+1}(s) = \max_{a \in \mathcal{A}} \left[\mathcal{R}_s^a + \gamma \sum_{s' \in \mathcal{S}} \mathcal{P}_{ss'}^a v_k(s') \right]$$

oziroma

$$v_{k+1} = \max_{a \in \mathcal{A}} \mathcal{R}^a + \gamma \mathcal{P}^a v_k.$$

Podobno kot pri iterativnem ocenjevanju strategije pokažemo, da zgornja iteracija konvergira k v_* .

3.1.4. *Časovna zahtevnost.* Za korak obeh iteracij je potrebnih $O(mn^2)$ operacij, kjer je m število akcij in n število stanj. Popolnoma enake algoritme lahko uporabimo za iteracijo $q_\pi(s, a)$ oz. $q_*(s, a)$, le da sedaj pridemo do časovne zahtevnosti $O(m^2n^2)$.

3.2. **Monte Carlo.** Do sedaj smo se ukvarjali s poznanim MDP-jem, kar pa ni naš končen cilj. V nadaljevanju se bomo posvetili nepoznanim. Metode, ki jih bomo spoznali so tako bolj splošno aplikativne, svoje bistvo pa črpajo pri do sedaj poznanem.

Prva taka metoda je Monte Carlo. Spopada se s problemom *napovedovanja* z dodatno izboljšavo, da ne rabi poznati matrike \mathcal{P} . Potrebujemo pa strategijo π , na podlagi katere opazujemo epizode dogajanja. Ideja delovanja je, da se namesto na direktno računanje pričakovanega povračila $G_t = \sum_{k=0}^{\infty} \gamma^k R_{t+k+1}$, osredotočimo na računanje *empiričnega* povračila. To storimo tako, da za vsako stanje s definiramo števec $N(s)$, ki beleži, kolikokrat je bilo stanje obiskano. Ta števec ne beleži zgolj obiskov znotraj epizode, temveč skozi celoten proces učenja. Za vsako stanje hranimo še $S(s)$, ki ga posodobimo za vsa stanja na koncu epizode tako, da prištejemo dejansko opaženo empirično povračilo G_t , ki pripada posameznemu stanju. Po koncu učenja enostavno za vsako stanje delimo $S(s)$ z $N(s)$ in tako dobimo vzorčno povprečje za dejanski $v(s)$.

- Ob vsakem (ali samo prvem) obisku stanja s :

$$\begin{aligned} N(s) &\leftarrow N(s) + 1 \\ S(s) &\leftarrow S(s) + G_t. \end{aligned}$$

- Po zadostni količini epizod (ob koncu učenja):

$$V(s) \leftarrow S(s)/N(s)$$

Opomba 3.4. V izrazu $N(s) \leftarrow N(s) + 1$ (in v podobnih izrazih v nadaljevanju) operator \leftarrow pomeni prirejanje vrednosti na desni spremenljivki na levi, torej *spremenljivka \leftarrow vrednost*.

TOLE MALO BOLJ RAZDELAJ - MONTE CARLO IMA KVADRATIČNO KONVERGENCO, SUTTON BARTO, RAZLOŽI KAJ JE PUŠČICA

Opazimo, da vrednost $V(s)$ konvergira proti $v_\pi(s)$, ko gre $N(s) \rightarrow \infty$ po krepkem zakonu velikih števil. Opazimo tudi, da metoda deluje samo za probleme, ki imajo

končne epizode, saj šele takrat lahko poznamo G_t . Če za vsako stanje s hranimo $N(s)$ in $S(s)$, tako dobimo oceno za $v_\pi(s)$ za vsak $s \in \mathcal{S}$.

Prostorsko zahtevnost lahko izboljšamo, če upoštevamo, da povprečje μ nekega zaporedja slučajnih spremenljivk X_1, X_2, \dots izračunamo inkrementalno:

$$\begin{aligned}\mu_k &= \frac{1}{k} \sum_{i=1}^k X_i \\ &= \frac{1}{k} \left[X_k + \sum_{i=1}^{k-1} X_i \right] \\ &= \frac{1}{k} [X_k + (k-1)\mu_{k-1}] \\ &= \mu_{k-1} + \frac{1}{k} (X_k - \mu_{k-1}).\end{aligned}$$

Na podlagi te zveze lahko implementiramo inkrementalni Monte Carlo, tako da po končani epizodi za vsako stanje S_t s povračilom G_t posodobimo (ODLOČI SE ZA S_t ALI s):

$$\begin{aligned}N(S_t) &\leftarrow N(S_t) + 1, \\ V(S_t) &\leftarrow V(S_t) + \frac{1}{N(S_t)} (G_t - V(S_t)).\end{aligned}$$

Izkaže se, da lahko zgornje še malo posplošimo in namesto faktorja $1/N(S_t)$ uporabimo splošni faktor α

$$(6) \quad V(S_t) \leftarrow V(S_t) + \alpha(G_t - V(S_t)),$$

kjer α imenujemo **velikost koraka** oz. **hitrost učenja** (angl. *learning rate*). Posodobitveno pravilo (6) je konkreten primer bistvene ideje spodbujevalnega učenja prek vrednostne funkcije. Vsi ostali algoritmi nam dajo pravilo podobne oblike:

$$(7) \quad \text{nova ocena} \leftarrow \text{stara ocena} + \text{korak} (\text{tarča} - \text{stara ocena}).$$

3.3. Algoritem TD(0). V spodbujevalnem učenju obstaja skupina algoritmov, ki se imenujejo **algoritmi učenja s časovno razliko** (angl. *temporal-difference learning*). Delujejo v podobnih pogojih kot Monte Carlo in tudi dosegajo enak cilj. Pomembna razlika je, da ne potrebujejo empiričnega povračila pri posodobitvi. Zaradi tega lahko delujejo tudi v sistemih, ki se ne delijo na epizode oz. ne potrebujejo končanih epizod za svoje delovanje.

Najpreprostejši algoritem učenja s časovno razliko je TD(0). Ideja je, da v stanju ocenimo povračilo kot $G_t \approx R_{t+1} + \gamma V(S_{t+1})$. To potem uporabimo za *tarčo* v pravilu (7). To nam da pravilo

$$(8) \quad V(S_t) \leftarrow V(S_t) + \alpha(R_{t+1} + \gamma V(S_{t+1}) - V(S_t)).$$

Iz tega zelo hitro ugotovimo, od kod pride poimenovanje. Algoritem za svoje posodabljanje uporablja podatek iz naslednjega trenutka – torej se uči s časovno razliko. Pomembno je omeniti tudi, da za učenje uporablja oceno vrednosti naslednjega stanja, torej ocenjuje na podlagi ocene. Temu pravimo *zankanje* (angl. *bootstrapping*).

Seveda za delovanje ni nujno, da se agent uči med samo epizodo, ampak se lahko samo po koncu – tako kot pri Monte Carlu. Mi se bomo zaradi enostavnosti implementacije omejili na ta primer. Ker so si algoritmi med sabo podobni, zadošča navesti zgled algoritma za TD(0).

Algorithm 1 TD(0) - ocenjevanje $V \approx v_\pi$

Podatki: strategija π , parameter hitrosti učenja α , število epizod *epizode*, diskontni faktor γ

Arbitrarno nastavimo vrednosti $V(s)$ za vsak $s \in \mathcal{S}$ (npr. $V(s) = 0 \ \forall s$)

for *epizoda* in *epizode* **do**

 Generiraj epizodo prek strategije π

stanja \leftarrow seznam vseh opaženih stanj

nagrade \leftarrow seznam vseh opaženih nagrad

for *korak* in *epizoda* **do**

trenutno = *stanja*[*korak*]

naslednje = *stanja*[*korak* + 1]

$V(\textit{trenutno}) \leftarrow V(\textit{trenutno}) + \alpha(\textit{nagrade}[\textit{naslednje}] + \gamma V(\textit{naslednje}) - V(\textit{trenutno}))$

end for

end for

3.3.1. Primerjava z Monte Carlo.

- Tarča pri MC je nepristranska ocena $v_\pi(S_t)$, medtem ko je pri TD(0) tarča pristranska ocena. Ta prednost MC je uravnotežena s tem, da ima tarča pri TD(0) nižjo varianco, saj je odvisna od ene same slučajne spremenljivke, medtem ko je pri MC odvisna od mnogih slučajnih dogodkov.
- Prav tako je pomembna razlika v dejstvu, da MC nujno rabi popolne epizode in se lahko izvede le po končani epizodi, TD(0) pa se lahko uči sproti (angl. *online*) in sploh ne potrebuje končnih epizod. Seveda pa lahko TD(0) uporabimo tudi za učenje samo ob koncu posameznih epizod (angl. *offline*).
- Razlika je tudi v tem, kam konvergirata algoritma, če imamo na voljo samo končno količino epizod. Naj K označuje število epizod in k nakazuje, v kateri epizodi smo. Potem MC konvergira k rešitvi z minimalno povprečno kvadratno napako (MSE)

$$\sum_{k=1}^K \sum_{t=1}^{T_k} (G_t^k - V(s_t^k))^2,$$

torej se najbolje prilega opazovanim povračilom. TD(0) pa konvergira k rešitvi modela največjega verjetja Markova; to je rešitev MDP-ja, ki se najbolje

prilega podatkom. Dobimo torej naslednji cenilki: (TO SI ŠE POGLEJ)

$$\hat{\mathcal{P}}_{ss'}^a = \frac{1}{N(s, a)} \sum_{k=1}^K \sum_{t=1}^{T_k} \mathbb{1}(s_t^k, a_t^k, s_{t+1}^k = s, a, s')$$

$$\hat{\mathcal{R}}_s^a = \frac{1}{N(s, a)} \sum_{k=1}^K \sum_{t=1}^{T_k} \mathbb{1}(s_t^k, a_t^k = s, a) r_t^k$$

- Zadnja pomembna razlika je, da TD izrabi Markovsko lastnost, medtem ko je MC ne. Zato je vsaj v teoriji TD veliko bolj učinkovit v MDP-jih.

Zgled 3.5 (Ti si sodnik [7]). *Recimo, da imamo na voljo za učenje naslednjih 8 epizod (vejice ločijo stanja v epizodi, podpičja pa dejanske epizode): A, 0, B, 0; B, 1; B, 1; B, 1; B, 1; B, 1; B, 1; B, 0.*

To pomeni recimo, da smo prvo epizodo začeli v stanju A, nato dobili nagrado 0 in prešli v stanje B, kjer smo ponovno dobili nagrado 0, tu pa se je epizoda končala. Če bi se učili samo iz teh osmih epizod, bi se verjetno vsi strinjali, da je $V(B) = 3/4$, saj je v šestih opazanjih B zavzel vrednost 1, v dveh pa 0. Z nami se strinjata tudi TD(0) in MC.

Razlike se začeno pri stanju A. MC, ki minimizira povprečno kvadratno napako in zato ob enem opazanju A, ki je dal nagrado 0, enostavno reče $V(A) = 0$ - to ima celo ničelno napako glede na podatke.

TD(0) pa pristopi nekoliko drugače. Vedno, ko smo opazili A, smo potem takoj opazili tudi B (vmes smo prejeli nagrado 0), zato je smiselno, da je vrednost stanja A enaka vrednosti stanja B, tj. $V(A) = 3/4$. V tem pristopu smo si pomagali tako, da smo problem modelirali kot markovski proces.

3.4. TD(λ). Algoritma, ki smo ju spoznali do sedaj mogoče na prvi pogled nista najbolj podobna, a bomo kmalu videli, da pripadata isti družini algoritmov. V ta namen si pogledajmo povračila, ki gledajo n - korakov v prihodnost. Tarča se primerno prilagodi v:

$$G_t^{(n)} = R_{t+1} + \dots + \gamma^{n-1} R_{t+n} + \gamma^n V(S_{t+n}).$$

To tarčo lahko uporabimo v pravilu (7). S tem dobimo algoritem, ki se imenuje *učenje s časovno razliko z n koraki*. Opazimo tudi, da z večanjem n proti neskončno pridemo na neki točki do že znanega MC pravila. Hitro tudi vidimo, da to pravilo sicer res poveže TD(0) in MC, a ne predstavlja nobene bistvene izboljšave. Pojavi pa se še dodaten problem. Če smo v času, ki je manj kot n korakov stran od konca epizode, ne moremo porabiti celotnega $G_t^{(n)}$. V tem primeru enostavno vzamemo toliko korakov naprej, kot nam čas dopušča. To pomeni, da se vedemo enako kot pri MC algoritmu.

Nadgradnjo algoritma nam da dejstvo, da lahko skupaj združujemo podatke iz različnih časov prek tega, da povprečimo $G_t^{(n)}$ za različne n . V nadaljevanju bomo pogledali, kako združimo podatke iz vseh časov, ki nastopijo. Najti moramo ustrezne uteži, ki se seštejejo v ena in so smiselne glede na obravnavan problem. Primerne kandidata sta našla CITIRAJ ITD ITD, in sicer:

$$G_t^\lambda = (1 - \lambda) \sum_{n=1}^{\infty} \lambda^{(n-1)} G_t^{(n)}.$$

Od tu takoj sledi algoritem **TD(λ) s pogledom naprej** (angl. *forward-view TD(λ)*). To poimenovanje izhaja iz dejstva, da kot MC, tudi ta algoritem potrebuje

znanje prihodnosti, da posodobi vrednosti; z drugimi besedami, uči se lahko samo iz popolnih epizod.

Čeprav je teoretično zanimiv algoritem, je v praksi veliko bolj uporaben algoritem, ki ne potrebuje vedenja o prihodnosti in se tako lahko uči »online«. Izkaže se, da je zgornji algoritem mogoče popraviti in ga spremeniti v bolj praktično verzijo.

ZAKAJ JE TO POVEZAVA MED TD(0) IN MC!!!!

3.4.1. *Sledi upravičenosti (angl. Eligibility traces)*. Prek tega koncepta lahko spremenimo algoritem tako, da se lahko uči po vsaki potezi sproti. Ideja je, da za vsako stanje hranimo njegovo sled upravičenosti. Konceptualno to za nas pomeni, da sproti ugotavljamo, kako zaslužen je stanje za morebitno nagrado - koliko je pripomoglo k njeni pridobitvi.

Praktično pa je sled upravičenosti slučajna spremenljivka $E_t : \mathcal{S} \rightarrow \mathbb{R}^+$. Pri sledih sta pomembni dve stvari: **čas**, ki je pretekel od obiska in **pogostost** obiska stanja. Sledi upravičenosti združijo oboje. Za stanje tako lahko napišemo enostavno enačbo, kjer je z $E_t(s)$ označena sled v času t za stanje s :

$$\begin{aligned} E_0(s) &= 0 \\ E_t(s) &= \gamma \lambda E_{t-1}(s) + \mathbb{1}(S_t = s), \end{aligned}$$

kjer sta γ in λ že poznana parametra. Pomensko torej sled propada z oddaljevanjem od obiska s , v primeru, da je s ponovno obiskan, pa skoči za 1. S tem lahko torej dodelimo nagrade oz. kazni samo tistim stanjem, ki to zaslužijo. V tem pogledu je to res osnovni mehanizem za dodeljevanje nagrad, ko smo dodatno vezani še na čas.

S tem novim konceptom lahko posodobimo naš algoritem. Če označimo napako kot $\delta_t = R_{t+1} + \gamma V(S_{t+1}) - V(S_t)$, potem zapišemo:

$$(9) \quad V(s) \leftarrow V(s) + \alpha \delta_t E_t(s).$$

Poleg zgoraj definiranih sledi, ki jim pravimo *akumulativne sledi*, obstajata še dve alternativni:

- *Nadomeščujoče sledi*, ki so podobne akumulativnim, le da ob obisku ni skoka za 1, pač pa skok za 1, drugače pa imajo enako lastnost propadanja kot akumulativne.
- *Nizozemske sledi*, ki jih definiramo $E_t(s) = (1 - \alpha) \gamma \lambda E_{t-1}(s) + \mathbb{1}(S_t = s)$. Torej podobno kot akumulativne, le da so dodatno pomnožene z $(1 - \alpha)$. Ideja je, da s tem dodatnim členom dobimo sled, ki je med akumulativno in nadomeščujočo.

V zgornji formulaciji pravila TD(λ) je tudi bolj očitno, zakaj ta algoritem poveže TD(0) in MC:

- Če je $\lambda = 0$, potem velja $E_t(s) = \mathbb{1}(S_t = s)$, torej se posodobi samo trenutno stanje: $V(S_t) \leftarrow V(S_t) + \alpha \delta_t$, kar pa je natančno posodobitev pri TD(0).
- Za TD(1) pa je za nagrado zaslužen vsako stanje, tako kot pri MC. Pravo ekvivalenco nam pomaga videti naslednji izrek.

Izrek 3.6. *Vsota posodobitev vrednosti ob koncu epizode je enaka za TD(λ) s pogledom naprej in pogledom nazaj*

$$\sum_{t=1}^T \alpha \delta_t E_t(s) = \sum_{t=1}^T \alpha (G_t^\lambda - V(S_t)) \mathbb{1}(S_t = s).$$

Dokaz. Oglejmo si napako, pri TD(λ) s pogledom nazaj:

$$\begin{aligned}
G_t^\lambda - V(S_t) &= -V(S_t) \\
&\quad + (1 - \lambda)\lambda^0(R_{t+1} + \gamma V(S_{t+1})) \\
&\quad + (1 - \lambda)\lambda^1(R_{t+1} + \gamma R_{t+2} + \gamma^2 V(S_{t+2})) \\
&\quad + \dots \\
&= -V(S_t) \\
&\quad + (\gamma\lambda)^0(R_{t+1} + \gamma V(S_{t+1}) - \gamma\lambda V(S_{t+1})) \\
&\quad + (\gamma\lambda)^1(R_{t+2} + \gamma V(S_{t+2}) - \gamma\lambda V(S_{t+2})) \\
&\quad + \dots \\
&= (\gamma\lambda)^0(R_{t+1} + \gamma V(S_{t+1}) - V(S_t)) \\
&\quad + (\gamma\lambda)^1(R_{t+2} + \gamma V(S_{t+2}) - V(S_{t+1})) \\
&\quad + \dots \\
&= \delta_t + \gamma\lambda\delta_{t+1} + (\gamma\lambda)^2\delta_{t+2} + \dots
\end{aligned}$$

Oglejmo si sedaj epizodo, kjer je stanje s obiskano natanko enkrat, in sicer ob času k . Sled upravičenosti je potem enaka

$$E_t(s) = \gamma\lambda E_{t-1}(s) + \mathbb{1}(S_t = s) = (\gamma\lambda)^{t-k} \mathbb{1}(t \geq k).$$

Skozi celotno epizodo se napaka posodablja kot

$$\sum_{t=1}^T \alpha \delta_t E_t(s) = \alpha \sum_{t=1}^T (\gamma\lambda)^{t-k} \delta_t = \alpha (G_k^\lambda - V(S_k)),$$

kar pa je ravno enako kot TD(λ) s pogledom naprej. Če je stanje obiskano večkrat, pa se napaka akumulira v več takih napak pogleda naprej. \square

3.5. Problem upravljanja. Do sedaj smo se osredotočali samo na problem napovedovanja - o strategiji nismo veliko govorili, smo pa ugotovili, kako ob dani strategiji dobimo pravo funkcijo vrednosti. Pri dinamičnem programiranju smo to reševali s pomočjo požrešne izboljšave strategije, ki bi tu imela enačbo

$$\pi'(s) = \arg \max_{a \in \mathcal{A}} \mathcal{R}_s^a + \mathcal{P}_{ss'}^a V(s'),$$

a to sedaj ne pride v poštev, saj želimo problem rešiti, brez da poznamo MDP (torej brez da poznamo $\mathcal{P}_{ss'}^a$ in \mathcal{R}_s^a). Opazimo, da lahko prek zamenjave vrednostne funkcije stanj v funkcijo akcij $Q(s, a)$ odpravimo potrebo po poznavanju in dobimo enačbo požrešne izboljšave strategije kot

$$(10) \quad \pi'(s) = \arg \max_{a \in \mathcal{A}} Q(s, a).$$

Tako res lahko uporabimo enega od zgoraj opisanih algoritmov v kombinaciji s tem in rešimo problem upravljanja, torej celoten problem spodbujevalnega učenja. Naleto pa na novo težavo. Če se vedemo požrešno ni nujno, da raziščemo celoten prostor stanj \mathcal{S} . Prišli smo do problema *rasikovanja in izkoriščanja*. Na srečo pa ima problem enostavno rešitev.

Če se agent ne vede popolnoma požrešno, pač pa z verjetnostjo ϵ izbere naključno akcijo, je zagotovljeno, da bo z neničelno verjetnostjo obiskal vsa stanja, hkrati pa se bo strategija vseeno izboljševala. če bo le ϵ dovolj majhen. To nas pripelje do

koncepta **ϵ -požrešnega raziskovanja**, ki deterministično strategijo spremeni v stohastično, kot sledi:

$$(11) \quad \pi(a|s) = \begin{cases} \epsilon/m + 1 - \epsilon & \text{če } a = \arg \max_{a \in \mathcal{A}} q(s, a) \\ \epsilon/m & \text{sicer,} \end{cases}$$

kjer m označuje število akcij, ki so na voljo v stanju s .

Izrek 3.7. *Za vsako ϵ -požrešno strategijo π , je ϵ -požrešna strategija π' , pridobljena glede na q_π , izboljššava. Torej $v_{\pi'}(s) \geq v_\pi(s)$.*

Dokaz. Če nam uspe pokazati, da $q_\pi(s, \pi'(s)) \geq v_\pi(s)$, potem lahko analogno kot v dokazu izreka 3.3 pokažemo, da velja $v_{\pi'}(s) \geq v_\pi(s)$.

$$\begin{aligned} q_\pi(s, \pi'(s)) &= \sum_{a \in \mathcal{A}} \pi'(a|s) q_\pi(s, a) \\ &= \frac{\epsilon}{m} \sum_{a \in \mathcal{A}} q_\pi(s, a) + (1 - \epsilon) \max_{a \in \mathcal{A}} q_\pi(s, a) \\ &\geq \frac{\epsilon}{m} \sum_{a \in \mathcal{A}} q_\pi(s, a) + (1 - \epsilon) \sum_{a \in \mathcal{A}} \frac{\pi(a|s) - \epsilon/m}{1 - \epsilon} q_\pi(s, a) \\ &= \sum_{a \in \mathcal{A}} \pi(a|s) q_\pi(s, a) = v_\pi(s) \end{aligned}$$

□

Z upoštevanjem vsega zgornjega lahko sedaj zapišemo, kako bi s pomočjo algoritma TD(0) rešili celoten problem spodbujevalnega učenja.

Algorithm 2 TD(0) - ocenjevanje $Q \approx q_*$ (t. i. *SARSA* algoritem)

Podatki: parameter hitrosti učenja α , število epizod *epizoda*, diskontni faktor γ , parameter požrešnosti ϵ

Arbitrarno nastavimo vrednosti $Q(s, a)$ za vsak $s \in \mathcal{S}$ in $a \in \mathcal{A}(s)$ (npr. $Q(s, a) = 0 \ \forall s, a$)

for *epizoda* in *epizoda* **do**

 Generiraj epizodo prek funkcije Q ϵ -požrešno

stanja \leftarrow seznam vseh opaženih stanj

nagrade \leftarrow seznam vseh opaženih nagrad

akcije \leftarrow seznam vseh opaženih akcij

for *korak* in *epizoda* **do**

s = *stanja*[*korak*]

s' = *stanja*[*korak* + 1]

a = *akcije*[*korak*]

a' = *akcije*[*korak* + 1]

$Q(s, a) \leftarrow Q(s, a) + \alpha(\text{nagrade}[s'] + \gamma Q(s', a') - Q(s, a))$

end for

end for

3.5.1. *Konvergenca.* Algoritem SARSA in podobni algoritmi, ki jih pridobimo z zamenjavo pravila TD(0) z drugimi, ki smo jih spoznali, je seveda uporaben samo, če konvergira. K sreči so konvergenco dokazali Singh idr. [6]. Mi bomo tu samo navedli potrebne definicije in izrek.

Definicija 3.8 (PLNR). Zaporedje strategij $(\pi_k)_{k=1}^\infty$ je **Požrešno v limiti z neskončnim raziskovanjem (PLNR)** (angl. *Greedy in the limit with infinite exploration*), če velja:

- Vsi pari stanj in akcij so obiskani oz. uporabljeni neskončnokrat.
- Zaporedje konvergira proti požrešni strategiji, torej

$$\lim_{k \rightarrow \infty} \pi_k(a|s) = \mathbb{1}(\arg \max_{a \in \mathcal{A}} q(s, a)).$$

Zgled 3.9. Če imamo zaporedje ϵ -požrešnih strategij, je to zaporedje PLNR, če ϵ manjšamo proti 0 na vsakem koraku, recimo $\epsilon_k = 1/k$.

Izrek 3.10. Algoritem SARSA konvergira proti optimalni vrednostni funkciji akcij q_* , če veljata naslednja pogoja:

- Zaporedje strategij je PLNE (npr. ϵ -požrešno z $\epsilon_k = 1/k$).
- Zaporedje parametrov hitrosti učenja α_k zadošča Robbins-Monro pogojema:
 - $\sum_{k=1}^\infty \alpha_k = \infty$,
 - $\sum_{k=1}^\infty \alpha_k^2 < \infty$.

Čeprav so za dokaz konvergence zgornji pogoji nujni, se je v praksi velikokrat izkazalo, da je možno doseči konvergenco tudi s fiksnima ϵ in α . Za tovrsten pristop smo se odločili tudi mi v praktičnem delu.

3.6. **Funkcijska aproksimacija.** Glavni problem zgornjih algoritmov je shranjevanje v tabele. Vsi delujejo na principu grajenja veljih tabel; en vnos za vsako stanje (oz. en vnos za vsako kombinacijo stanja in akcije). To pri velikih MDP-jih ne pride v poštev, saj učenje postane zelo prostorsko zahtevno in pa tudi dolgotrajno - stanje, ki ni obiskano, nima dodeljene vrednosti, torej o njem ne vemo nič. Tabelaarne rešitve zato potrebujejo veliko kolino podatkov, oz. veliko količino epizod.

Zgled 3.11 (Število stanj pri nekaterih namiznih igrah). Igra Križci in krožci je zelo enostavna igra in to je odraženo tudi v številu stanj v igri. Grobo oceno lahko dobimo, če upoštevamo da lahko vsako od devetih polj vsebuje enega od znakov ali pa je prazno. To nam da oceno $3^9 = 19683$. To število hitro zmanjšamo, če ne upoštevamo ilegalnih stanj. Tako dobimo 5478 legalnih stanj. Ob upoštevanju rotacij in zrcaljenj pa prispemo do 765 dejansko različnih stanj. To lahko enostavno shranimo v tabelo.

Popolnoma druga zgodba pa nastopi pri igrah kot sta šah in Go. Za šah je ocenjeno, da ima 10^{46} stanj, go pa ima okoli 10^{170} stanj.

Zato je pomembna nadgradnja algoritmov uporaba funkcijskih aproksimatorjev. Ta koncept je izčrpno preučevan na področju numerike, statistike in nadzorovanega učenja in načeloma se lahko uporabi katerkoli od znanih aproksimatorjev. Ideja je, da z nekaj utežmi w opišemo funkcijo vrednosti, nato pa namesto funkcije neposredno, prilagajamo te uteži. To zmanjša prostorsko zahtevnost algoritmov in pa tudi omogoča, da dodelimo neke (bolj ali manj smiselne) vrednosti stanjem, ki še niso

bila obiskana. Ocene za funkcije vrednosti stanja in stanja-akcije sedaj zapišemo

$$\begin{aligned}\hat{v}(s, w) &\approx v_\pi(s), \\ \hat{q}(s, a, w) &\approx q_\pi(s, a),\end{aligned}$$

kjer w zdaj predstavlja vektor uteži, ki ga bomo dejansko spreminjali. Videli bomo, da so koristni predvsem funkcijski aproksimatorji, ki so *odvedljivi* po parametru w . Najpogosteje sta tako v uporabi **linearna aproksimacija** in **nevronske mreže**.

3.6.1. Gradientni spust. Najpogosteje uporabljena metoda »treniranja« aproksimatorjev je gradientni spust. Ideja je, da imamo neko funkcijo $J(w)$, ki je odvedljiva po vektorju parametrov w . Poiskati želimo njen (lokalni) minimum. To storimo tako, da izračunamo njen gradient $\nabla_w J(w)$ in nato premaknemo w v negativni smeri tega gradienta

$$\Delta w = -\alpha \nabla_w J(w)$$

kjer je α parameter hitrosti učenja (oz. velikost koraka). Ker gradient pove, v katero smer funkcija narašča, bo premik v negativni smeri povročil, da bomo to vrednost zmanjšali. Parameter α je tu pomemben, saj prek njega lahko dosežemo, da se ne premaknemo predaleč in s tem zgrešimo naš minimum. Uporaba gradienta pa je tudi kriva za to, da v splošnem tako lahko dosežemo le lokalni minimum.

Za uporabo gradientnega spusta seveda potrebujemo neko kriterijsko funkcijo, ki jo želimo minimizirati. V našem primeru je smiselna izbira *srednja kvadratična napaka* med pravo vrednostjo stanja in ocenjeno vrednostjo oz.

$$J(w) = E_\pi[(v_\pi(s) - \hat{v}(s, w))^2]$$

in tako premikati uteži v skladu z

$$\Delta w = \alpha E_\pi[(v_\pi(s) - \hat{v}(s, w)) \nabla_w \hat{v}(s, w)],$$

kjer smo pri odvajanju pridobljen faktor 2 skrili v parameter α .

Seveda pa tu pridemo do dveh težav. Prva je uporaba pričakovane vrednosti, ki bi spet pomenila polno znanje o sistemu. To odpravimo z uporabo **stohastičnega gradientnega spusta** tako, da enostavno vzorčimo gradient

$$\Delta w = \alpha (v_\pi(s) - \hat{v}(s, w)) \nabla_w \hat{v}(s, w).$$

V povprečju vseeno dobimo enako posodobitev uteži.

Druga težava je zahteva po poznavanju $v_\pi(s)$, kar seveda pri problemu spodbujevalnega učenja ni možno. To težavo rešimo z dosedaj podano teorijo: $v_\pi(s)$ zamenjamo z eno izmed tarč, ki smo jih spoznali v poglavju 3. Najbolj pogosto je to tarča algoritma TD(λ), ki nam posodablja uteži v skladu z

$$\Delta w = \alpha (G_t^\lambda - \hat{v}(s, w)) \nabla_w \hat{v}(s, w),$$

če uporabljamo algoritem s pogledom naprej oz.

$$\begin{aligned}\delta_t &= R_{t+1} + \gamma \hat{v}(S_{t+1}, w) - \hat{v}(S_t, w) \\ E_t &= \gamma \lambda E_{t-1} + \nabla_w \hat{v}(S_t, w) \\ \Delta w &= \alpha \delta_t E_t\end{aligned}$$

če uporabljamo pogled nazaj.

Z drugačnimi tarčami dobimo analogne rezultate. Problem upravljanja v primeru funkcijske aproksimacije rešujemo analogno osnovnemu primeru, kjer seveda uporabimo $\hat{q}(s, a, w)$ in ne $\hat{v}(s, w)$. Naletimo pa na nov problem; konvergenca namreč ni več nujno zadovoljena, vendar je vseeno lahko dosežena v posebnih primerih.

3.6.2. *Linearna aproksimacija.* Najbolj enostaven način aproksimacije funkcij je seveda linerana aproksimacija. Ideja je, da stanje s predstavimo z vektorjem

$$x(s) = \begin{bmatrix} x_1(s) \\ x_2(s) \\ \vdots \\ x_n(s) \end{bmatrix},$$

kjer je vsaka komponenta funkcija $x_i(s) : \mathcal{S} \rightarrow \mathbb{R}$.

Zgled 3.12 (Vektor $x(s)$ pri križcih in krožcih). *Igralno ploščo križcev in krožcev lahko predstavimo kot vektor devetih števil, kjer 1 pomeni križec, 0 pomeni prazno polje in -1 pomeni krožec. Če želimo pridelati malo daljši vektor in s tem več uteži, se standardno uporabi binarni vektor stanja, kjer je ideja, da se čez ploščo sprehodimo trikrat: prvih devet števil ima enice povsod, kjer so na plošči križci in drugod ničle, drugih devet ima enice na mestih krožcev in zadnjih devet na praznih mestih.*

Sedaj lahko predstavimo vrednost stanja kot linearno kombinacijo komponent vektorja stanja

$$\hat{v}(s, w) = x(s)^T w = \sum_{i=1}^n x_i(s) w_i.$$

V tej situaciji stohastični gradientni spust konvergira k globalnemu minimumu [7]. Dobimo tudi zelo enostavno pravilo posodabljanja, saj velja $\nabla_w \hat{v}(s, w) = x(s)$. To zelo poenostavi računanje in razmislek o teoriji v ozadju. Zato je tudi linearna aproksimacija najbolj teoretično obdelana – konvergenčni dokazi za funkcijske aproksimacije so večinoma narejeni samo za linearni primer [8].

3.6.3. *Nevronske mreže.* Umetne nevronske mreže so v zadnjem času zelo popularne v nadzorovanem učenju zaradi uspehov pri problemih klasifikacije (MORDA KAK CITAT). Konceptualno so modelirane po možganih: vsebujejo skupke *neuronov*, ki so organizirani v *sloje*. Prvi sloj se imenuje vhodni in ima toliko nevronov, kot je velik naš vhodni podatek. Za problem križcev in krožcev smo v zgledu 3.12 videli, da je to potem 9 ali 27, če uporabljamo binarni vektor. Zadnji sloj je izhodni, vmes pa so *skriti* sloji, ki jih je lahko poljubno mnogo in so lahko poljubne velikosti. Vsi sloji so med sabo povezani, in sicer tako, da so povezani vsi nevroni iz enega sloja z vsemi nevroni iz sosednjega sloja.

Za velikost izhodnega sloja imamo v našem primeru dve možnosti. Lahko ima velikost 1, če želimo, da mreža vrača oceno stanja oz. para stanja in akcije, ki sta ji podana. Po drugi strani, pa jo lahko naredimo tako veliko, kot imamo na voljo akcij in za vsako stanje ocenimo vse akcije hkrati.

Prehod med posameznimi sloji lahko seveda zapišemo malo bolj matematično. Naj a_n označuje *aktivacijo* n -tega sloja. To je torej vektor, ki predstavlja kakšne vrednosti je dosegel vhodni podatek, ko je prišel do n -tega sloja. Vsak nevron ima svoj vektor uteži w , tako lahko uteži sloja zložimo v matriko velikosti W velikosti *velikost sloja* $n \times$ *velikost sloja* $n + 1$. Vsak nevron ima načeloma tudi svojo pristranskost (angl. *bias*), ki jo za posamezen sloj označimo z vektorjem b . Sedaj lahko končno napišemo, kako se spremeni vrednost pri prehodu med slojema:

$$a_{n+1} = f(Wa_n + b)$$

f je tu *nelinearna monotona* funkcija, ki ji pravimo **aktivacijska funkcija**. Zaradi nje so nevronske mreže tako uporabne in univerzalne.

Zgled 3.13 (Zgledi aktivacijskih funkcij). *Najpogostejše uporabljene funkcije so:*

- *Sigmoidna funkcija*: $f(x) = \frac{1}{1+e^{-x}}$,
- *Hiperbolični tangens*: $f(x) = \frac{1-e^{-2x}}{1+e^{-2x}}$,
- *ReLU*: $f(x) = \max(0, x)$.

Kljub velikim uspehom v zadnjem času, imajo nevronske mreže vseeno veliko težav. Veliko parametrov je potrebno nastaviti ročno, še več pa jih je potrebno prilagoditi prek učenja, lahko naletimo na prekomerno prilagajanje podatkom ali pa dobimo konvergenco k lokalnemu minimumu. Poseben problem spodbujevalnega učenja pa je dokaz, da z uporabo nevronskih mrež kot aproksimatorja v primeru algoritmov TD(0) in TD(λ) dobimo divergenco [7].

3.6.4. Serijsko učenje (angl. Batch reinforcement learning). Ena izmed nadgradenj, ki v praksi izboljša konvergenco algoritmov, je serijsko učenje. Veliko uspeha je dosegla predvsem metoda ponovitve izkušenj (angl. *experience replay*), kar v osnovi pomeni, da v tabelo hranimo zadnjih nekaj opažanj kombinacij stanj, akcij in nagrad in se učimo s pomočjo naključne izbire iz te tabele namesto iz iger direktno. S tem se znebimo korelacije med podatki [5]. Tovrstne nadgradnje presegajo obseg tega dela.

4. NAMIZNE IGRE

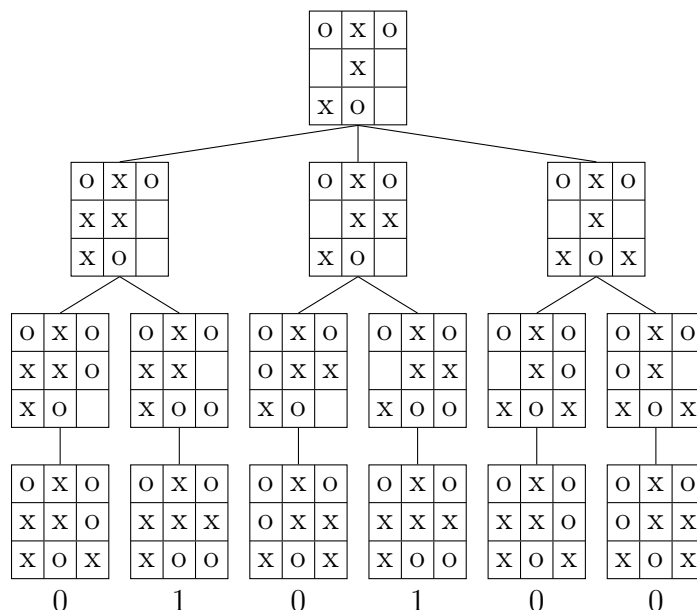
Namizne igre (npr. šah, go, križci in krožci, ...) so proces, ki se zelo lepo poda modeliranju z Markovskim procesom odločanja. Množico stanj \mathcal{S} enostavno zapolnimo z vsemi možnimi konfiguracijami igralne plošče. Množico akcij \mathcal{A} sestavljajo vse legalne poteze, ki jih definirajo pravila igre in trenutno stanje. Prehodno matriko definirajo akcije našega nasprotnika oz. okolja, če je igra stohastične narave (npr. Backgammon - met kocke). Torej vidimo, da so namizne igre okolje, kjer je prehodna matrika neznana in zato učenje prek dinamičnega programiranja ne pride v poštev. Prav tako samo delno poznamo nagradno funkcijo, saj je tudi ta odvisna od dinamike okolja.

4.1. Nagrajevanje. Pri namiznih igrah je najpogostejše uporabljena zelo enostavna struktura nagrad. Zmagi in porazu sta dodeljeni vrednosti 1 oz. -1 , za izenačenje se vzame vrednost 0. Vsem ostalim ne-končnim stanjem se prav tako dodeli vrednost 0 in tako se doseže, da imamo opravka z igro z vsoto nič tudi znotraj MDP-ja. Občasne spremembe te strukture nagrad so možne, najpogostejše se dodeli neko negativno nagrado vsem stanjem (npr. $-0,1$). Konceptualno naj bi to pomenilo pritisk na agenta da naj čim prej pride do konca igre, t.j. naj čim prej zmaga. Glede na posamezno igro se lahko prilagodi tudi nagrada za izenačenje (če je to želen rezultat, potem ima lahko pozitivno nagrado).

Posebnost pri namiznih igrah je tudi v diskontnem faktorju. Čeprav so vseeno zaželeni nagrade, ki pridejo prej, torej krajše igre, se zaradi pojavitve neničelnih nagrad samo ob koncu igre pogosto uporablja diskontni faktor $\gamma = 1$.

4.2. Formalna definicija namizne igre. Namizne igre, s katerimi se ukvarjamo tukaj, sodijo v skupino *kombinatornih iger*. To so igre za dva igralca s popolno informacijo (noben aspekt igre igralcem ni skrit), kjer igralca izmenično igrata poteze.

Tovrstnim igram se odlično poda reprezentacija z drevesom, kjer je vsako vozlišče možno stanje (možna stanja določajo pravila igre), povezave pa predstavljajo poteze igralcev.

SLIKA 2. Del drevesa igre križci in krožci

Namizne igre v kontekstu te diplomske naloge so igre z vsoto nič. To pomeni, da se nagrade igralcev seštejejo v 0. Za namene spodbujevalnega učenja lahko agentove nagrade odstopijo od te konvencije (npr. z že omenjeno malo negativno nagrado ob vsakem koraku), a v osnovi imamo opravka s tovrstnimi igrami.

4.3. Optimalna strategija. Če imamo opravka z okoljem za enega agenta, je definicija optimalne strategije dokaj enostavna - to je strategija, ki agentu dolgoročno prinese najvišjo nagrado. Namizne igre pa imajo drugačno zasnov; so igre za dva igralca oz. agenta. Sedaj je optimalna strategija enega odvisna od optimalne strategije drugega. Tu nam na vprašanje optimalne strategije ponovno pomaga odgovoriti teorija iger.

Vrednostna funkcija v modelu z dvema agentoma ocenjuje njuno skupno strategijo, označeno $\pi = (\pi_1, \pi_2)$. Še vedno je definirana na enak način kot v osnovnem modelu. Razlika je samo v optimalni vrednostni funkciji, ki ji tu pravimo **minimax vrednostna funkcija**. Ta funkcija maksimizira nagrado za prvega igralca in minimizira nagrado za drugega, in je definirana kot

$$v_*(s) = \max_{\pi_1} \min_{\pi_2} v_{\pi}(s).$$

Minimax strategija je potem skupna strategija, ki doseže vrednosti minimax vrednostne funkcije. Ta strategija sovpada z Nashevim ravnotežjem igre in je ena sama.

CITIRAJ CITIRAJ

4.4. Parcialni model - »po-stanja«. V veliki večini primerov je pri spodbujevalnem učenju uporabna vrednostna funkcija akcij $q(s, a)$. je zaradi neznane dinamike okolja in nepredvidljivosti njegovih odgovorov smiselno. Vrednostna funkcija stanj

$v(s)$ nam ne pomaga pri izboljšanju strategije, saj nam ena vrednost stanja ne pove nič o tem katera akcija je dobra, govori samo o tem, kakšno je trenutno stanje. Za namene učenja pa je pomembno vedeti, kako dobre so posamezne akcije v stanju, ali pa še boljše, kako dobro je najboljše dosegljivo stanje.

Izkaže se, da so kombinatorne igre primer okolje, kjer točno vemo, v katero stanje nas bo pripeljala katera akcija - imamo nek parcialni model. Zato se tu ocenjevanja vrednosti lotimo drugače. Ocenjujemo namreč vrednosti »po-stanj« (angl. *afterstates*), to so stanja, v katera nas pripelje določena akcija. S pomočjo tega dejstva zelo zmanjšamo velikost vrednostne funkcije in pospešimo učenje.

Zgled 4.1. *Na začetku igre križcev in krožcev je plošča popolnoma prazna. Ko se prvi igravec odloča, kam bo postavil svoj križec, nam vrednost prazne plošče ne pomaga nič, vrednosti vseh dosegljivih stanj (po-stanj) in vrednosti vseh akcij, ki jih ima na voljo, pa nosijo enako informacijo.*

4.5. Pridobivanje iger. Še ena posebnost pri spodbujevalnem učenju je generiranje iger oz. epizod. Imamo namreč dve zelo različni možnosti.

4.5.1. Samoigra. Če se vedemo, da je namizna igra okolje za dva agenta, je najbolj naraven in enostaven način za pridobivanje epizod samoigra. To pomeni, da dva identična agenta igrata drug proti drugemu in se soprilagajata. Tak način generiranja iger se tudi najlepše prilega teoriji iger, ki tiči v ozadju. Slabost pa je, da agenta začneta brez znanja in potrebujeta veliko količino iger, da prenehata z igro, ki je skoraj naključna.

4.5.2. Okolje z enim agentom. Alternativa je, da simuliramo okolje s samo enim agentom. To ponavadi naredimo na enega od treh načinov, ki jih opisuje Ghory [3]:

- **Igre iz podatkovnih baz.** Za nekatere popularne igre obstajajo podatkovne baze, kjer so shranjene stare igre. Te so lahko profesionalne (npr. iz kakšnih svetovnih prvenstev) ali pa samo naključne igre med navadnimi ljudmi. Vsekakor je to odlična alternativa samoigri, saj je polovica igre samo branje iz baz, torej potrebujemo storiti samo polovico računskih operacij.
- **Naključen nasprotnik.** Če podatkovno bazo zamenjamo z generatorjem naključnih potez, dosežemo podobno zmanjšanje računske zahtevnosti, a povzročimo nekaj novih težav. Izkaže se, da v mnogo igrah obstajajo strategije, ki zelo enostavno premagajo naključnega igralca a izgubijo proti praktično kateremukoli človeku. Prav tako je naključna igra ponavadi zelo različna od stila igranja človeka. Naključni igravec ima lahko težave tudi pri uporabi nekaterih pravil igre in posledično privede do nepotrebnega podaljšanja igre.
- **Fiksen nasprotnik.** Najenostavnejša alternativa samoigri je uporaba fiksnega nasprotnika. Ta je ponavadi računalnik, v redkih primerih pa tudi človek. Tu se pojavi problem prevelikega prilagajanja strategije temu nasprotniku. Pogosto se zgodi, da se agent nauči strategije, ki premaga fiksnega nasprotnika, a izgubi proti drugim nasprotnikom.

4.6. Kompleksnost iger.

4.6.1. Game tree ...

4.7. Nekatere nadgradnje.

4.8. **Primer algoritma za namizne igre.** Če nasprotnik ni kopija agenta, je algoritem zelo podoben algoritmu 2. Do razlik pride, če uporabimo samoigro. V spodnjem primeru bomo pokazali, kako izgleda algoritem TD(0) z učenjem ob koncu posamezne epizode/igre.

Algorithm 3 TD(0) s samoigro - uporba po-stanj

Podatki: parameter hitrosti učenja α , število epizod *epizoda*, diskontni faktor γ , parameter požrešnosti ϵ

Arbitrarno nastavimo vrednosti $V(s)$ za vsak $s \in \mathcal{S}$ (npr. $V(s) = 0 \forall s$)

for *epizoda* in *epizoda* **do**

Generiraj epizodo prek funkcije po-stanj V ϵ -požrešno

stanja1 \leftarrow seznam vseh opaženih stanj po potezi prvega igralca

stanja2 \leftarrow seznam vseh opaženih stanj po potezi drugega igralca

nagrade1 \leftarrow seznam vseh opaženih nagrad po potezi prvega igralca

nagrade2 \leftarrow seznam vseh opaženih nagrad po potezi drugega igralca

for *korak* in *epizoda* **do**

if jeLih(*korak*) **then**

$s1 = \text{stanja1}[\text{korak}]$

$s1' = \text{stanja1}[\text{korak} + 1]$

$V(s1) \leftarrow V(s1) + \alpha(\text{nagrade1}[s1'] + \gamma V(s1') - V(s1))$

else

$s2 = \text{stanja2}[\text{korak}]$

$s2' = \text{stanja2}[\text{korak} + 1]$

$V(s2) \leftarrow V(s2) + \alpha(\text{nagrade2}[s2'] + \gamma V(s2') - V(s2))$

end if

end for

end for

Po-stanja spremenijo algoritem tako, da na prvi pogled izgleda, da se agent uči za stanja, v katerih akcijo izbira nasprotnik namesto on sam. Ta sprememba nam dovoli, da se izognemo vrednostni funkciji akcij.

5. APLIKACIJA V PRAKSI

Spoznano teorijo smo aplicirali na praktičen primer namizne igre. V tem odseku bomo predstavili nekaj rezultatov, do katerih smo prišli. Vsa koda je prosto dostopna na <https://github.com/timkalan/diploma>.

5.1. **m, n, k -igra.** m, n, k -igra je abstraktna namizna igra, kjer dva igralca drug za drugim na ploščo z m vrsticami in n stolpci polagata kamenček svoje barve (oz. »križce« in »krožce«). Njun cilj je, da v vrsto postavita k kamenčkov svoje barve. Vrsta je lahko v vrstici, stolpcu ali diagonali. Kdor prvi uspe, zmaga.

Možna in enostavna prilagoditev igre je dodatek *gravitacije*. To pomeni, da se v vsakem stolpcu kamenček lahko postavi le v najnižjo vrstico.

Zaradi naravne simetrije igre ima praviloma prvi igralec prednost, saj naredi prvo potezo. Ker nobena poteza igralca ne škoduje sama sebi, po argumentu kraje strategije ne obstaja strategija, ki bi zagotovila zmago drugemu igralcu [4]. To pomeni, da

se m, n, k -igre ob predpostavki popolne igre končajo bodisi z zmago prvega igralca, bodisi z izenačenjem (odvisno od m, n in k).

Zgled 5.1. Igra Križci in krožci bi tako bila 3,3,3-igra. Popularna japonska igra Gomoku je 15,15,5-igra. Ob dodatku gravitacije je igra Štiri v vrsto (angl. Connect four) 6,7,4-igra.

5.1.1. *Kompleksnost m, n, k -igre.*

5.2. Metoda.

5.2.1. *Algoritmi.* Ogledali smo si tabelarnega agenta in agenta, ki je vrednotno funkcijo aproksimiral z nevronske mreže. Za samo učenje smo uporabili algoritma TD(0) in TD(λ). Pod drobnogled smo vzeli 3,3,3-igro, 5,5,4-igro in 6,7,4-igro z dodatkom gravitacije.

5.2.2. *Pripomočki.* Uporabili smo programski jezik *Python*. Nekatere numerične operacije so pospešene s pomočjo knjižnice za numerično računanje *NumPy*. Nevronskih mrež nismo implementirali sami, pač pa smo uporabili knjižnico *PyTorch*.

5.2.3. *Postopek.* Za vse kombinacije iger in algoritmov smo izvedli enakovreden poskus. Uporabili smo metodo samoigre, s pomočjo katere so agenti igrali vnaprej določeno količino iger. Na vsake 500 iger smo učenje ustavili, pridobljeno strategijo za prvega igralca pa uporabili za 1000 iger proti naključnemu igralcu. Zmage, izenačenja in poraze smo potem narisali na graf.

Za nekatere igre oz. algoritme smo izvedli eksperiment tudi na način, da je igro začel naključni igralec in je agent igral vlogo drugega igralca. Oznake so vseeno vedno pripravljene tako, da npr. »zmage« govori o zmagah agenta (ne glede na to, ali je agent prvi ali drugi igralec).

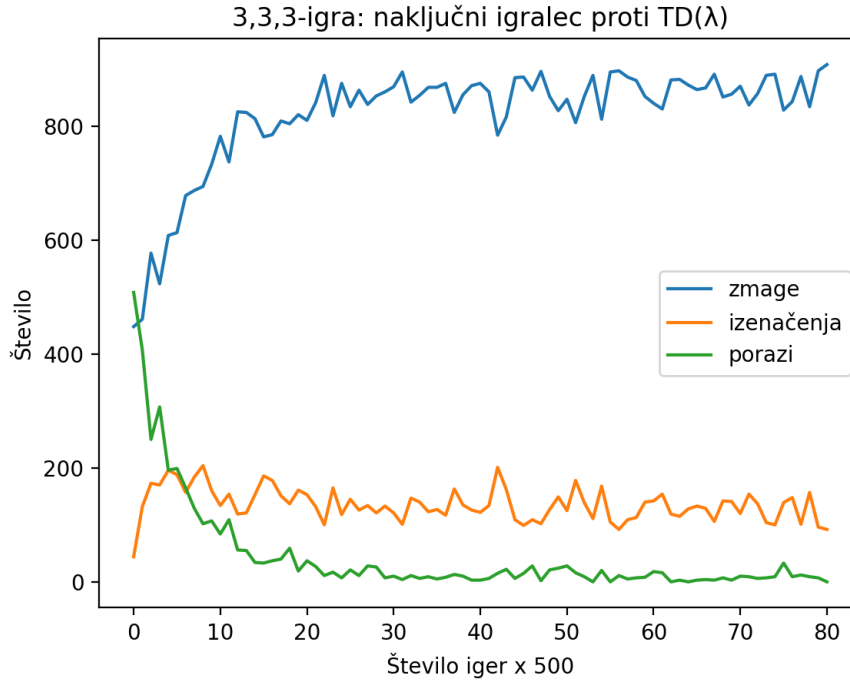
5.3. **Tabelarni agent.** Najprej smo se problema lotili na bolj osnoven način - s pomočjo vrednostnih funkcij v obliki tabel. Uporabili smo prej omenjeno vrednostno funkcijo po-stanj in jo predstavili kot slovar v Pythonu, ki se je polnil z vsakim novim odkritim stanjem. Parameter hitrosti učenja α in parameter raziskovanja ϵ sta bila prek poskušanja nastavljena na učinkoviti vrednosti – to sta $\alpha = 0.2$ in $\epsilon = 0.3$.

5.3.1. *3,3,3-igra.* Igra križci in krožci je znana otroška igra in prav tako je splošno znano, da se ob predpostavki popolne igre s strani obeh igralcev, konča z izenačenjem. Ker so v našem primeru testi izvedeni proti naključnemu igralcu, bo ob predpostavki uspešnega učenja, večino iger zmagal agent.

IGRALEC	ZMAGE [%]	IZENAČENJA [%]	PORAZI [%]
TD(0) 1.	78,1	4,22	17,7
TD(λ) 1.	78,1	4,16	17,7
MC 1.	78,0	4,17	17,9
TD(0)-NM 1.	43,4	20,9	35,7
TD(0) 2.	43,9	3,79	52,3
TD(λ) 2.	44,2	3,84	52,0
MC 2.	44,3	3,82	51,9
TD(0)-NM 2.	16,3	25,5	58,2

TABELA 1. Rezultati igranja proti naključnemu igralcu pred učenjem agenta

V zgornji tabeli vidimo stanje agentov pred učenjem. Služi nam za primerjavo. Spodaj pa vidimo primer agentovega učenja – algoritem $TD(\lambda)$ v vlogi drugega igralca:

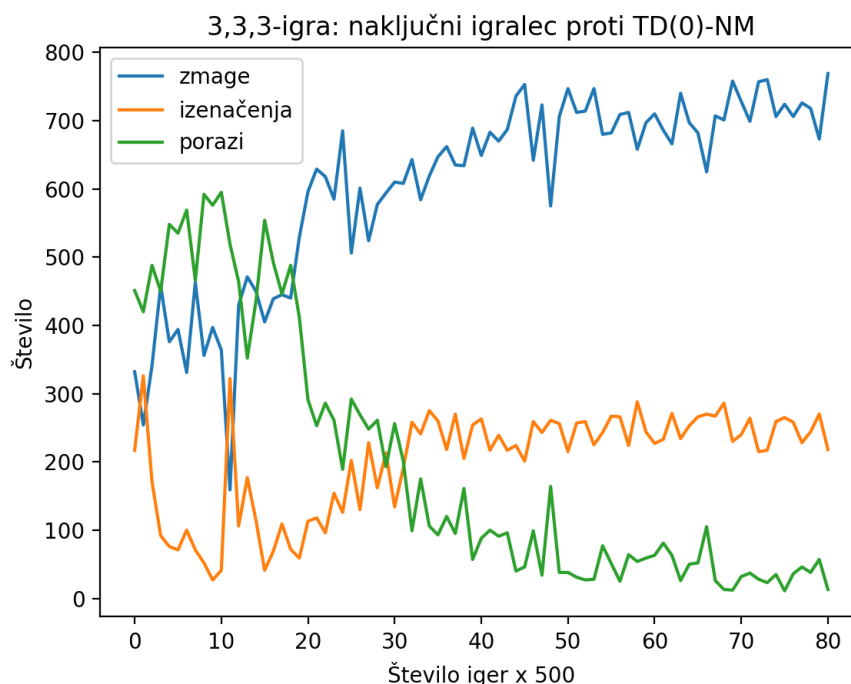
SLIKA 3. Proces učenja $TD(\lambda)$ v vlogi drugega igralca tekom 40000 iger

Ključni element grafa je število porazov. Želimo, da pada proti 0 in to tukaj tudi dosežemo. Ker pa smo se odločili za uporabo konstantnega ϵ in α , pa tudi ob veliki količini iger, občasno dobimo neoptimalno igro – pri posodabljanju vrednosti naredi prevelik korak in zgreši optimalno.

5.4. Agent s funkcijsko aproksimacijo - nevronske mreže. Pri agentu z nevronske mreže se pojavijo dodatni parametri. Izbira velikosti in globine nevronske mreže je pogosto arbitrarna izbira, mi smo izbrali mrežo z dvema skritima slojema. Velikost vhodnega sloja je določena z velikostjo igre. Ploščo smo predstavili z binarnim vektorjem stanja in na koncu dodali še nevron pristranskosti (angl. *bias neuron*). Tako je formula za velikost $m \times n \times 3 + 1$. Velikost obeh skritih slojev je dvakratnik velikosti vhodnega sloja. Izhodni sloj pa ima enostavno velikost 1, saj nas zanima samo ocena stanja, ki ga podamo mreži.

Pomembna izbira je tudi aktivacijska funkcija. S pomočjo eksperimentiranja smo ugotovili, da nam najboljše služi funkcija ReLU oz. $f(x) = \max(0, x)$.

5.4.1. 3,3,3-igra. Zaradi relativno majhnega števila stanj v tej igri je tabelarni agent tu hitreje uspešen, saj hitro odkrije dovolj stanj. Agent z nevronske mreže pa ne more beležiti vrednosti dejanskih stanj, zato se moran zanesti na svoje sposobnosti posploševanja, ki so, kot bomo videli, manj uspešne kot beleženje stanj.

SLIKA 4. Proces učenja TD(0) z nevronske mreže v vlogi drugega igralca tekom 40000 iger

SLOVAR STROKOVNIH IZRAZOV

reinforcement learning spodbujevalno učenje

state-value function vrednostna funkcija stanja

action-value function vrednostna funkcija akcije

Markov decision process (MDP) Markovski proces odločanja

temporal-difference learning učenje s časovno razliko

(artificial) neural network (umetna) nevronska mreža

LITERATURA

- [1] Richard E. Bellman. *Dynamic Programming*. Princeton University Press, Princeton, 1957.
- [2] Richard E. Bellman. A markov decision process. *Journal of Mathematical Mechanics*, (6), 1957.
- [3] Imran Ghory. Reinforcement learning in board games. 2004.
- [4] A. W. Hales and R. I. Jewett. Regularity and positional games. *Transactions of the American Mathematical Society*, (106), 1963.
- [5] David Silver. Introduction to reinforcement learning. <https://deepmind.com/learning-resources/-introduction-reinforcement-learning-david-silver>, 2015.
- [6] Satinder Singh, Tommi Jaakkola, Michael L. Littman, and Csaba Szepesvari. Convergence results for single-step on-policy reinforcement-learning algorithms. *Machine Learning*, (39), 2000.
- [7] Richard S. Sutton and Andrew G. Barto. *Reinforcement Learning: An introduction*. The MIT Press, Cambridge, Massachusetts, 2 edition, 2015.
- [8] Csaba Szepesvari. *Algorithms for Reinforcement Learning*. Morgan & Claypool Publishers, Alberta, Canada, 2009.